

РЕШЕНИЕ

№ 9114

гр. София, 06.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в публично заседание на 09.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **13225** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на Р. К. А., [дата на раждане] в Н., ЛНЧ [ЕГН]- търсец закрила, чрез Адвокат Т. Л. - Софийска адвокатско колегия, с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица]. ет. 1, против Решение № 5450/20.11.2025г. на Председателя на ДАБ при МС на РБ, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т.4, във връзка с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че административният акт е незаконосъобразен поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на административнопроизводствените правила при издаването му и като такъв следва да бъде отменен, поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на административно производствените правила при издаването му.

В съдебно заседание жалбоподателят Р. К. А., чрез адв. Т. Л. – редовно призован, се явява лично и се представлява се от адв. Л.. Адвокат Л. поддържа изложеното в жалбата. И е на мнение, че видно от представената справка от ответната страна, за търсещия закрила е налице опасност за живота и здравето му. Счита, че неправилно ДАБ не е възприела представените писмени доказателства, тъй като не се изисква представяне в оригинал на твърдяното доказателство. Моли съдът да приеме, че жалбата е основателна и да приеме, че са налице предпоставките на чл.8 и чл.9 от ЗУБ.

Ответникът ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ НА ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ ПРИ МС – редовно призован, се представлява от юрк. К.. Юрисконсулт К. иска съдът да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана, като потвърди решението като правилно и законосъобразно, постановено при изяснена обстойно разгледана бежанска история, при изяснена фактическа обстановка, както и цялостна преценка на представените в хода на административното производство доказателства. Счита, че спрямо чужденеца не са налице законовите предпоставки за предоставяне на международна закрила, поради което моли съдът да потвърди издадения индивидуален административен акт като правилен и законосъобразен.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен Съд С. – град, I-во отделение, 54 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че жалбоподателят е подал молба за предоставяне на международна закрила, с вх. № ОК- 13-2691/28.11.2023 г. на РПЦ - С. до председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ при МС).

Р. К. А. е от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], Н., гражданин на Н., игбо/ибо по Народност, вероизповедание: християнин, семейно положение – женен, ЛНЧ, [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на представен оригинал на национален паспорт, издаден от Н..

На 04.12.2023 г. е проведено интервю с жалбоподателя, по време на което потвърждава всички заявени от него по време на регистрацията му пред ДАБ при МС данни. Посочва, че притежава единствено нигерийско гражданство.

Чуждият гражданин заявява, че по етнически произход е член на племето И.. Заявява, че не е имал проблеми касаещи етническата му принадлежност.

Молителят отговаря, че е християнин по религия, и посочва, че не е имал религиозни проблеми.

Относно семейното си положение нигерийският гражданин посочва, че е женен, но не си спомня датата и годината, на която е сключил брак. Заявява, че съпругата му се нарича А. А., като от брака им имат едно дете, родено на 10.10.2018 г. Заявява, че семейството му се намира в Н..

На въпрос кога е напуснал страната си по произход, чужденецът заявява, че е напуснал Н. на 08.11.2023 г., легално, по въздушен път, със самолетен полет до България, с междинно спиране. Посочва, че е получил българска виза от столицата А. през 2023 г., но не си спомня как точно я е получил. Твърди, че няма представа какъв тип е визата, като допълва, че един приятел от България, на име С., който е от Н., му е помогнал да извади визата.

Молителят заявява, че е подавал молба за международна закрила единствено на българска територия.

На въпроса къде е живял в страната си по произход, чуждият гражданин отговаря, че целият му живот в Н. е преминал в столицата А.. Допълва, че той всъщност е живял в източната част на Н., и когато неговото племе е имало проблеми, се е местил да живее в столицата.

На зададения му въпрос защо, при това положение, не е останал да живее в столицата, чужденецът отговаря, че се е страхувал да остане в столицата, като заявява, че там също е можело да искат да го убият, и се е страхувал сам в А..

В отговор относно професията му, заявява, че е механик-инженер и е работил като автомонтър. Заявява, че не е използвал фалшиви документи за самоличност и не се е представял под фалшива самоличност.

Н. гражданин отговаря, че освен семейството му, в Н. живеят още негова сестра и двама братя.

Молителят заявява, че не е членувал в политически партии или организации.

Във връзка с мотивите касаещи молбата му за международна закрила, заявява че групата „Местно

население от Б." в Н. има проблем с цялото нигерийско общество и води война с армията и убиват хора всеки ден. Твърди, че тази групировка иска да се отдели от Н., но правителството отказва да се съгласи с това. Посочва, че тази война се води, откакто се е родил. Заявява, че той е член на тази групировка и твърди, че те са го пратили да воюва срещу нигерийския народ и армия, а той не е искал да участва в тази война. Допълва, че ако откаже да воюва, членовете на неговата групировка ще го убият.

На зададения му въпрос къде и кога е бил изпратен да воюва, чужденецът отговаря, че не си спомня кога е бил изпратен, но е бил пратен в щата И., като според него, през 2023 г. му е казано да участва във войната.

В отговор на въпроса дали е отишъл във въпросния щат, чужденецът отговаря, че не го е направил, не се е сражавал, бягал е за неговата свобода.

На последващ въпрос, дали след като не е воювал, срещу него е имало заплахи, молителят отговаря, че е бягал за своя живот и през това време се е криел, тъй като не е искал да участва във войната.

Търсецията международна: закрила заявява, че не е бил задържан или арестуван в Н. и срещу него не е било възбудено съдебно дело и не е бил осъждан.

Н. гражданин заявява, че смята, че ако се завърне в Н., ще бъде убит. От българските власти чужденецът желае закрила и сигурност.

С Решение № 5761 от 23.04.2024 г. на председателя на ДАБ при МС, на чуждия гражданин е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут. В решението на председателя на ДАБ при МС се посочва, че след извършена преценка на всички относими факти, свързани с личното положение на чужденеца и със страната му на произход, се налага извод за недостоверност и неоснователност на подадената молба за закрила. Посочва се, че в хода на производството са констатирани редица нелогични и непоследователни твърдения. Същевременно се посочва, че чужденецът не обосновава наличието на риск за неговия живот или свобода в държавата му по произход по смисъла на закона.

Административният акт е обжалван. С Решение № 3148 от 30.01.2025 г. по адм. дело № 4529 по описа за 2024 г., Първо отделение, 26 състав на Административен съд – София-град (АССГ) е отменено по жалбата на нигерийския гражданин Решение 5761/23.04.2024 г. и е върнато делото като преписка на ДАБ при МС за ново разглеждане и произнасяне по молбата за предоставяне на международна закрила, при съобразяване със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени с мотивите на решението.

Съдебният акт не е обжалван и е влязъл в сила.

На 08.10.2025 г., в присъствието на упълномощен адвокат, с жалбоподателя е проведено повторно интервю с рег. № 15868/08.10.2025, в което в детайли са разгледани всички мотиви на търсецията международна закрила, касаещи напускането на Н. и нежеланието му да се завърне в страната му по произход, какъв е бил маршрутът му и с какви документи е напуснал Н., жалбоподателят посочва, че е напуснал страната си на 07.11.2023 г. като е отпътувал от А., от летище М. (М.). Разказва, че от Н. самолетът му е излетял за летище в Катар през нощта, а оттам е пристигнал в България на следващия ден - 08.11.2023 г., е имал издадена виза за България.

При изясняване кога и как е получил визата за Република България и дали лично е отишъл или е използвал посредник, жалбоподателят посочва, че е получил визата в Н. от българското посолство и е използвал друг човек, свой приятел, за да му помогне за получаването на визата, пояснява, че този приятел му е дал идеята.

Споделя, че иска да напусне Н., и са му предложил да отиде в българското посолство, за да подаде документи. Посочва, че сам е отишъл да ги подаде.

Относно това откъде приятелят му е бил наясно, за да му даде подобен съвет, чужденецът заявява, че не знае.

На въпрос каква е била визата и как я е получил, молителят обяснява, че е отишъл на интервю в българското посолство и един месец след: това е получил визата. Посочва, че тя е била за посещение и че не е имал конкретно лице, което да иска да посети, а просто е искал да дойде в България. Уточнява, че може би е била туристическа виза.

Относно това кого и как е упълномощил да го представлява относно визата, чужденецът заявява, че сам е отишъл в посолството и никой не е подавал документите вместо него.

На въпрос как се казва приятелят, който му е дал съвет, и с какво се занимава, нигерийският гражданин отговаря, че името му е С. (S.) и че той е търговец. Посочва, че С. не търгува с България, а е търговец в Н..

Във връзка с посочването, че в решението на АССГ, чужденецът е заявил, че визата е издадена с помощта на негов познат, служител в полицията, жалбоподателят заявява, че познатият му не работи в полицията и че сам е кандидатствал за визата. Потвърждава, че става въпрос за същия С., за когото е споменал, но не е полицай.

Относно това дали е имал държава-крайна цел и защо е избрал именно в България, кандидатът обяснява, че е искал просто да напусне Н. заради своя проблем. Приятелят му му е казал, че мястото, на което може да получи виза, е България, посочил му е посолството и той сам е отишъл там.

На въпрос с какво се занимава понастоящем в България, чужденецът разказва, че първоначално, след пристигането си, е отседнал в хотел, след което е потърсил закрила. В момента работи, като няма фиксиран трудов договор. Посочва, че работи в строителството, като преминава от един обект на друг.

Относно етническата си принадлежност жалбоподателят посочва, че принадлежи към племето игбо (I.). Във връзка с това какво може да каже за своето племе, чужденецът обяснява, че има район, наречен И., но народът и племето игбо живеят навсякъде в страната. Посочва, че въпреки че съществува район с името И., който се намира в източната част на Н. и където е концентрирана по-голямата част от племето, неговите представители живеят и пътуват из цялата страна. Допълва, че има хора от народа игбо в цяла Н..

На въпрос дали е имал проблеми заради принадлежността си към тази етническа група, кандидатът заявява, че е имал проблеми. Твърди, че като човек от племето игбо е бил обект на преследване от страна на организацията I. (И.) („I. P. of B." - Местното население на Б.). Посочва, че в района И. съществува тази организация, като всички млади хора там са част от нея. Твърди, че ако някой не е член на организацията, може да бъде убит, а тази организация цели да се отцепи от Н..

Посочва, че той не е искал да бъде изпращан като войник и да участва в конфликт срещу нигерийското правителство.

По повод въпроса, как точно и кога е станал част от организацията И., чужденецът посочва, че е кандидатствал и е започнал процеса по влизане през 2019 г., а през 2023 г. е получил членската си карта.

На въпрос защо е отнело толкова време, за да получи членска карта, нигерийският гражданин обяснява, че процесът е дълъг, защото организацията обучава кадрите си. Допълва, че И. се стреми да изгради собствено правителство и паралелна администрация, което не става бързо. Заявява, че през 2023 г. е моментът, в който е получил членската си карта, за да бъде пълноправен член и да участва в активни действия, което се е случило през 2023 г.

На въпроса дали е заявил доброволно участие в И., посочва, че всички млади хора, които са от

народа игбо, са част от И., в отговор на въпрос защо тогава е трябвало, да кандидатства, ако всички са част от организацията, молителят обяснява, че все пак се кандидатства, когато човек достигне определена възраст. Допълва, че има натиск от родителите, братята и сестрите да се кандидатства за И., тъй като организацията цели изграждането на собствено правителство.

Относно това дали е бил подложен на натиск да се присъедини и от кого, чужденецът отговаря, че е имало натиск от семейството заради начина, по който държавата Н. се отнася с народа игбо. Посочва, че натискът идва както от общността, така и от семейството - от майката, бащата и брат му. Във връзка с това дали говори конкретно за себе си или принципно, пояснява, че всеки от населението игбо е подложен на такъв натиск и че и той трябва да бъде член на тази организация. Относно това какво се е случило с него в организацията, чужденецът твърди, че е напуснал И., след като бил мобилизиран като войник за участие във военни действия. Посочва, че в Н. има [населено място], в щата И., където по това време е имало активна война и че той е напуснал.

Във връзка с това кога и как е бил мобилизиран като войник, заявява, че след като човек стане част от органи, което е задължително и не е по желание - следва обучение, след това го изпращат да се бие. Молителят отговаря, че не помни до кога точно е продължило обучението.

Посочва, че може би обучението е приключило през 2022 г., но 2023 г. е годината, когато са искали да ги изпратят на активни военни действия.

Относно въпроса дали от 2019 г. е бил обучаван през цялото време и какво се е случвало с него след присъединяването, търсещият закрива пояснява, че не е било постоянно обучение. Посочва, че нищо не се е променило в ежедневието му. От време на време се провеждали срещи, на които се обсъждало как да се освободят от Н., без да се знае кога ще започнат действията.

В отговор дали след 2019 г. е живял в дома си или в лагер, заявява, че не е променял местожителството си. Посочва, че след като човек стане част от И., първоначално не го закачат, тъй като целта е просто да бъде включен в организацията.

Относно това кога и как е получил военно обучение, молителят разказва, че обучението се е провеждало в лагер в Б., в щата И.. Уточнява, че при него обучението е започнало през 2021 г. и е продължило до 2022 г. Разказва, че е трябвало от време на време да отива, за да докладва, че е част от организацията, след което му е било позволявано да се прибира у дома. Обяснява, че при всяко посещение е оставал по два три часа. Изрично заявява, че никога не е бил обучаван да държи оръжие и че не са го учили как да използва оръжия.

На въпрос какъв е бил проблемът, поради който е напуснал, чужденецът обяснява, че е искал да напусне, защото Н. и И. на практика са били във война. Посочва, че хората знаели, че е член на И. и че организацията искала да го изпрати на фронта. Заявява, че се е страхувал за живота си и затова е решил да напусне Н..

На въпрос кога и кой е решил да го изпрати на фронта, молителят казва, че решението е било на лидерите на И., Посочва, че решението е взето от местното ръководство през 2023 г., около месец май, като им било казано в периода между април и май 2023 г. че ще бъдат уведомен писмено, като посочва, че е получил писмо като член на И..

При задаването на въпроса дали има това писмо, нигериецът дава отговор, че всъщност такова писмо не е имало. Твърди, че на срещите са казвали устно, че ще започнат военни действия. На събранията избирали по около петдесет души, а имената били изписвани на дъска. Твърди, че е видял своето име там, заедно с имената на други хора - около петдесет до сто души, но не помни точно.

В отговор на питането дали някой е дошъл лично да му каже, че трябва да се бие, или просто е видял името си на дъската, молителят посочва, че никой не е идвал да му казва, а сам е видял името си на дъската.

На въпроса дали на дъската е било изписано къде точно да отидат и какво да правят, отговаря, че е бил уведомен писмено, като посочва, че е получил писмо като член на И.. Обяснява, че всички знаели, че ще бъдат изпратени на война - може би утре, може би след месец. Посочва, че щом човек види името си, разбира, че идва неговият ред да бъде изпратен, дори без да знае точното място. Добавя, че когато видял името си, напуснал лагера. Н. гражданин разказва, че след като е напуснал лагера, го било страх много, защото организацията го търсела. Обяснява, че след като избягал от това място, И. започнала да го издирва. Посочва, че членовете на И. са навсякъде и информацията за такива случаи се разпространява бързо - всички членове разбират имената на онези, които са дезертирали, и ако ги видят, трябва да ги върнат обратно. Поради това той се страхувал за живота си.

В отговор на въпрос откъде са знаели, че е дезертирал, след като видял името си на дъската, той отговаря, че когато минат един, два или три дни, не се появи на нито една среща, организацията разбира, че той е избягал и не иска да участва във войната. Заявява, че са разбрали, като не се е появил.

Жалбоподателя дава отговор, че няма как да знае кога е била следващата среща, защото вече е бил напуснал и е започнал да бяга, за да спаси живота си. Посочва, че не е бил повече ангажиран с организацията и не е знаел кога са провеждани следващите срещи.

На въпроса дали братята му, които също са членове на И., са били на тези и на следващите срещи, молителят отговаря, че братята му вече не са в Н.. Разказва, че всички масово бягат. Обяснява, че когато човек стане част от И., не знае предварително, че ще бъде изпратен на война. Посочва, че никой не му е казал, че ще се наложи да отнема човешки живот, а е знаел, че е организация за независимост. Когато казали, че трябва да отидат на война, всички се паникьосали и мнозина избягали, включително и брат му, както и самият той. Твърди, че ако някой бъде хванат, го убиват или насила го връщат. Казва, че двамата му братя сега са извън Н. - единият е избягал преди него, а другият, по-малкият, е останал след него.

Жалбоподателят твърди, че не знае дали този брат, който е напуснал след него, е бил на срещите - не поддържали връзка, защото всички започнали да бягат. Посочва, че не знае какво е правил брат му, но знае, че миналата година е напуснал Н..

Чужденецът разказва, че след като е дезертирал, от щата И. е отишъл в А., където е прекарал три-четири месеца, след което е получил виза за България и е пристигнал тук. Обяснява, че не е бил сам, а е отишъл при приятел.

На въпрос дали по време на престоя му в А. е бил търсен от И., посочва, че са го търсели навсякъде, защото членовете на организацията са навсякъде. Обяснява, че знаейки, че го няма, те започнали да го търсят.

В отговор на питането откъде знае, че го търсят, отговаря, че знае, защото когато някой изчезне, организацията го издирва. Посочва, че след като си е тръгнал, е сигурен, че го търсят.

Чужденецът разказва, че в А. се е крил, защото знаел, че не е в безопасност в Н.. Посочва, че след като приятелят му С. му казал за българското посолство, решил да кандидатства за виза.

Във връзка с религията, Р. К. А. заявява, че е християнин. Обяснява, че е роден като католик, но в момента принадлежи към „W.D.S." - „W. on L.'s D.", което е нигерийска църква, наречена „Мъдрост и по-дълбок смисъл на живота". Разказва, че в тази църква

литургиите не се провеждат в неделя, а в събота. Уточнява, че това не е католическа църква и не знае дали е протестантска, но е отделна деноминация. Казва, че вярват в Б. и че почитат Б., а не човека. Добавя, че литургиите се провеждат в събота. Станал е член на църквата през 2004 г. Молителят посочва, че това е негов личен избор и че никога не е имал проблеми и не е бил преследван заради религията си.

Жалбоподателят заявява, че е роден в щата И., в местното правителство /департамент Ч. Е. (С. Е.). Посочва, че името на неговото село е У. О. (У. О.) и че там е роден и израсъл. Посочва, че след това е живял в [населено място] (О.), където е посещавал гимназия. На уточнение къде е живял преди местенето си в столицата по това време, чужденецът заявява, че името на неговото село е У. О. (У. О.) и че там е роден и израсъл. След като завършил, се върнал в селото си У. О.. Посочва, че в А. е бил три-четири месеца и, че преди това никога не е бил там.

Баща му починал през 2012 г., а майка му през 2004 г. Посочва, че докато е бил в А., съпругата му е отишла при своите родители, които живеят също в района Ч. Е., но в друго село - У. (У.). Съпругата му се е преместила при тях и в момента е там, заедно с дъщеря им. Молителят допълва, че в неговото село все още живее сестра му.

На въпроса как се е издържало семейството му и как е осигурявал средства по време на преместванията, чужденецът обяснява, че съпругата му се е оправяла сама и че нейната майка ѝ е помагала, докато е била жива. Посочва, че майката на съпругата му е починала миналата година. Казва, че жена му е останала със сестра си и че са поддържали връзка, но не през цялото време. Предполага, че се е издържала, когато той не е бил в щата И..

Жалбоподателят отговаря, че съпругата и детето му не са заминали с него от Н. защото това не е било възможно, тъй като е бягал, за да спаси живота си. Посочва, че жените нямат проблеми и не ги търсят, защото организацията търси него. Казва, че не е имало причина да ги взема със себе си, защото е бягал, за да се спаси.

На въпрос дали след напускането му е бил търсен от представители на И. в селото му У. О., чужденецът твърди, че са го търсили след като него го е нямало. Посочва, че тогава, когато са отишли, са заплашвали жена му със смърт и са я разпитвали за него. Разказва, че Тя им казала, че не знае къде се намира, но след като са я заплашили със смърт, тя е избягала и се е преместила при своето семейство. Заявява, че не знае кога точно са го търсили, тъй като не е бил там, но предполага, че е било веднага след като е напуснал. Посочва, че са идвали повече от веднъж, по средата на нощта, за да разпитват за него. Заявява, че това се е случвало многократно - непрекъснато след напускането му са идвали по няколко пъти в седмицата, за да разпитват съпругата му.

Н. гражданин твърди, че не знае кога е последният път, когато е бил търсен, защото съпругата му вече не е била там. Посочва, че тя е напуснала района и че нямала телефон, поради което след заминаването му нямали възможност да поддържат връзка. Обяснява, че докато е бил в А., се чували по веднъж месечно, а чак когато пристигнал в България, тя вече имала телефон.

Не знае кога точно е тръгнала и кога са спрели да я търсят, но докато е била там, тя е била заплашвана и преследвана, докато не си е тръгнала.

В отговор на питането дали представители на И. са ходили при нея след като се е преместила, чужденецът отговаря, че не знае със сигурност, но предполага и е почти сигурен, че и там са я намирали. Твърди, че се държали лошо с нея на публични места - когато я виждали на пазара или на улицата, я унижавали и я разпитвали къде се намира

той, като заявявали, че го търсят. Обяснява, че съпругата му плачела непрекъснато от униженията и заплахите, които преживявала, докато била в селото У. О., в неговата къща. Посочва, че сега тя живее в селото У.. Допълва, че на старото място я заплашвали посред нощ, а на, новото място от И. се държат зле с нея, унижават я публично и я обиждат, като я заплашват и казвали, че търсят съпруга ѝ.

Относно това кога за последен път е била унижавана, отговаря, че сега са спрели, защото знаят, че него го няма, и предполагат, че е умрял или е напуснал Н.. Посочва, че преди два-три месеца, когато са се чули, тя му е казала, че все още я унижават и тормозят. Вече не я притесняват в дома ѝ, а я закачат, когато е навън. Обяснява, че в А. съществува уважение към женените жени, когато живеят при родителите си.

След като се е преместила при родителите си, те не смеели да я тормозят там, но когато я видят навън, на пазара или на улицата, отново я закачали, макар и по-рядко. Посочва, че това вече не е същият тормоз като преди, когато са ходели посред нощ в дома ѝ.

Жалбоподателят посочва, че съпругата му се казва А. А. и е на 30 години. Посочва, че имат дъщеря - У. (У.), на шест години. Казва, че са се чули за последно миналия месец. Брак са сключили на 23 януари 2018 г.

Н. гражданин посочва, че е завършил средно образование - гимназия, в Н. е работил като автомобилен механик.

Търсецията международна закрила заявява, че не е членувал в политическа партия или организация, а само в И..

Относно ролята си в И. молителят обяснява, че е бил редови член. Посочва, че е посещавал срещи, на които се говорело за необходимостта народът игбо да има собствена свобода и независимост. Заявява, че не е имал властови позиции.

Молителят заявява, че не е служил в армията и че няма военно обучение - нито от нигерийска страна, нито от И.. Заявява, че не е участвал във военни действия и че именно Затова е дошъл в България - защото не иска да участва във военни действия.

На въпроса, на кого е било известно, че той е член на организацията, отговаря, че абсолютно всички знаят. Обяснява, че когато човек стане на 25 или 28 години, ако е млад, е задължително член на И., а ако не е, трябва да напусне страната.

Във връзка с въпроса защо в предходното интервю, или след него, той не е представил или посочил представените пред АССГ документи, чужденецът отговаря, че когато дошъл на първото интервю, никой не му е казал, че трябва да представи такива документи. Относно самите документи посочва, че не ги е имал, когато е напуснал Н., защото ако човек напусне с тях, може да бъде убит. Обяснява, че съпругата му му се е обадила, снимала ги е и му е изпратила снимки, а оригиналите се намират при нея. Посочва, че преди първото му изслушване в съда никой не му е искал тези документи, но преди самото съдебно изслушване се свързал със съпругата си и тя му ги изпратила от Н..

На въпрос дали е имал проблеми с властите в Н., заявява, че властите го познават като част от И. и знаят за него от протестите и действията на организацията.

В отговор на въпроса какво се е случило, за да попадне в полезрението на властите, нигерийският гражданин отговаря, че когато протестирали, властите ги виждали. Посочва, че при тези протести са ги арестували и че той лично е бил арестуван веднъж - през 2019 или 2020 г. Разказва, че е бил, държан няколко месеца в килия след протеста, след което е започнало разследване и бил включен в списъка на издирваните лица.

Твърди че е бил арестуван, защото е бил част от И.. Твърди, че са протестирали на улицата с флаговете на Б., когато полицията ги обградила, използвала оръжие и сълзотворен газ и арестувала между сто и сто и петдесет души. Посочва, че имало ранени хора, а той бил задържан за няколко месеца в затвор. След това бил пуснат, но въпреки това било образувано разследване, от което станало ясно, че е член на И., включен в списъка на издирваните лица. Посочва, че протестът бил в град щата И. и твърди, че знае, че е между издирваните лица от това, че в полицейските участъци има такива списъци.

Твърди, че списъкът е разпространен в много полицейски участъци в различни щати. Разказва, че има хора в полицията, които са членове на И. и които работят за държавата, но подкрепят организацията. Заявява, че благодарение на такива хора получил копие от списъка. Посочва, че документът му е бил изпратен от брата на съпругата му и от самата нея.

На поставения въпрос, дали е имало заплаха, отправена лично към него, докато е бил в Н., чужденецът отговаря, че не е имало време за това, защото е избягал веднага. Твърди, че е бил търсен едновременно от нигерийското правителство и от И. и затова е избягал на секундата.

Н. гражданин заявява, че съпругата му е била заплашвана, публично унижавана и търсена, както вече е разказал. Разказва, че след като той е напуснал, тя е живяла сама и членовете на И. я тормозели - удряли по прозорците и вратата, заплашвали я посред нощ, докато спи с детето си, в часовете между един и три през нощта.

Жалбоподателят отговаря, че не му е било оказвано физическо насилие, но живее в постоянен страх, защото е включен в списъка на издирваните лица и защото е дезертирал от И..

Чужденецът твърди, че срещу него не е имало съдебно решение или присъда. Твърди, че всички участници в протестите са били задържани, много хора наведнъж, и че задържането е продължило пет-шест месеца, но не е последвало съдебно производство. Търсещият международна закрила заявява, че не е възможно да се завърне и да живее в Н., защото би било все едно да бъде „даден като храна на гладен лъв" и ще бъде убит. На следващо място при проведеното с чуждия гражданин Интервю, представляващият го адвокат питал чужденеца, дали членската карта, издадена през 2021 г., е същата, за която молителят говори, или се е объркал относно годината. Жалбоподателят отговаря, че тя е издадена през 2021 г., а не през 2023 г.

Като следващ въпрос адвокатът посочва, че съгласно представен документ, чужденецът е избягал от затвора, докато в твърденията си, чужденецът заявява, че е освободен. Чужденецът отговаря, че наистина е избягал от затвора, в който е бил задържан непосредствено след протеста, След като избягал от затвора, е бил арестуван втори път - около месец по-късно, когато ги видели - 30 души, и са ги задържали.

Молителят продължава отговора си, посочвайки, че е избягал не първия, а втория път. Първия път са ги пуснали след 6 месеца. Имало е разследване относно това, че са от И. и се е появил списъка. Твърди, че втория път, през 2023 г. - преди да се узнае, че ще бъдат изпратени на война, след информация от информатор, полицията дошла по време на редовна среща на И. в [населено място], чужденецът е бил задържан за около месец, след което успял да избяга заедно с други членове - около петдесет души.

Във връзка с въпроса от адвоката, касаещ писмо от 2021 г., жалбоподателят отговаря, че този документ представлява писмо, което служи като доказателство, че е член на И..

Посочва, че това е стандартна процедура за всеки член и че в писмото се съдържа информацията относно каузата на организацията и причините за нейното съществуване. Обяснява, че в него се казва, че народът игбо е третиран като хора втора ръка, че нямат здравеопазване, пазари, електричество и инфраструктура, и че представители на народа игбо не се наемат на държавни длъжности.

Относно зададения от адвоката му въпрос, как е успял да излезе от Н., след като е бил в страх от нигерийските власти, и как е минал през охраната, нигерийският гражданин дава отговор; че през цялото време, включително и в А., се е страхувал. Отговаря, че списъкът с издирваните лица е бил разпространен из цялата държава и полицейските служители в А. са знаели за него. Разказва, че на летището е бил проверен два пъти - проверили визата и билета му. Смята, че вероятно са се усъмнили дали не е в издирвания списък, но в крайна сметка го пуснали.

Предвид това административният орган стигнал до следните изводи.

О. към молбата за международна закрила на чуждия гражданин представени факти касаели твърденията му, свързани с причините за напускане на Н., а именно - заявените от него опасения от преследване във връзка с принадлежността му към организацията И. („Местно население на Б.“). Представените от чужденеца в хода на производството доказателства представляват устно направените от него заявления в проведеното с него интервю.

В хода на административното производство по молбата за международна закрила на чуждия гражданин, процесуалният представител на чуждия гражданин депозира в ДАБ при МС молба с рег. № УП 22979/03.07.2025г., с която представил три броя фотокопия на английски език, с приложени към тях преводи на български език.

С молба с рег. № УП 22979/03.07.2025 г., адвокатът на чуждия гражданин представил пред ДАБ при МС фотокопии от текст на английски език с приложен превод на български език, представляващо удостоверение за сключен брак.

Първият представен от чуждия гражданин документ в молба с рег. № УП 22979/03.07.2025 г. съгласно приложеният превод бил озаглавен „Република Б. Препоръка като активен член относно: Р. К. А.. Като дата на издаване било записано: 05 март 2021 г.

В документа се посочва, че жалбоподателят е от М.- У. в О., зона на местно самоуправление О. Е., щат И., Б., е активен член на организацията. Посочва се, че с настоящото се удостоверява, че лицето е член на коренното население на Б..

В съдържанието се твърдяло, че армията, която се контролира от правителството на Н., тероризира територията на Б. и третира всеки гражданин на обичаната държава (Б.) отвъд границите на човешкото въображение. Записано е, че всеки жител на Б., който е жертва на тези безсърдечни нападения на военните, никога не се завръща жив, а тези които все пак се завръщат, не оцеляват задълго. В документа е записано, че в няколко случая е имало инциденти с военни, които торможат майки под насочени дула на оръжията. Записано е, че те ги отвеждат до неизвестни места, където те са изнасилвани многократно. Посочва се, че това е особено травмиращо за всяка жена и причината е, че тези мъже и жени са жители на Б. и са активни членове, които се борят за свобода.

В текста е посочено, че армията напада селяните от игбо, изнася и избива техните съпрузи като част от усилията си да ги тероризира и смаже стремежа им за свобода.

Документът е подписан от Мази Е. П., обозначен като Главен директор. Посочва се наличието на клеймо.

Вторият представен документ съгласно приложеният превод представлявал карта, издадена от „Република Б.“, с дата на издаване: 5 март 2021 г. Посочва се наличието на изображение на знаме, на снимка на титуляра.

В документа са посочени следните лични данни: Име: Р. К. А.; Щат на произход: Щат И.; Държава: Б.; П.: Мъжки; Сериен номер на картата: U. T301372669. Под текста е включена забележка „Отказ от отговорност“, в която се посочва, че лицето, чиято снимка и данни са посочени в картата, е гражданин на Б., а самата карта е собственост на Република Б..

Третият приложен документ, съгласно приложеният превод, представлява документ от главен инспектор на полицията, Дирекцията на полицията на Н., Централно управление, Сграда „Л. Е.“, „Ш. Ш. У.“, Централен район А.. Посочен е изходящ номер: СН:3021/FS/F./A./SUB/.2/311 и дата на издаване; 10 юли 2023 г.

В текста, са посочени: заместник-главен инспектор на полицията, заместник-комисар на полицията; и Департамент на бюро за разследване към, федералното криминално разузнаване. Документът е озаглавен „Относно: Арест на член на коренното население на Б., избягал от място за лишаване от свобода“.

В текста се посочва, че с настоящото се уведомява зоналното командване и ръководителите на тактическото управление, както и обществеността, че лицата чиито имена, снимки и изображения са посочени по-долу, с настоящото се обявяват за издирване за държавна измяна и всяко лице, което разполага с информация за тях, трябва да се свърже с най-близкото полицейско управление. След текста следва таблица със снимки и данни на следните лица: О. М., 35 г., О. Н., 30 г., Е. Д., 34 г., Е. О., 31 г., Д. У., 29 г., Б. Мази, 34 г., Н. О., 31 г., **романус касмир,азубуки**, 30 г. и Н. Окоро, 20 г.

Посочва се, че документът е подписан от Заместник-главен инспектор на полицията Зана А. Й., за Главния инспектор на полицията, юли 2023 г.

Представеният документ с рег. № УП 22979/03.007.2025, съгласно приложения превод, представлява удостоверение за сключен брак, издадено от Регионална администрация, Федерална република Н., регистрационен номер 16269. В текста на документа се посочва, че бракът е сключен в Службата по гражданско състояние на Регионална администрация О. - север, щат И.. Посочва се дата: 23 януари 2018 г. В документа са посочени имената на съпруга: А. К. Р., неженен, професия: бизнес, адрес към датата на брака: М. У., О. Е.. За съпруга е посочена А. С. А., неомъжена, професия: бизнес, адрес към датата на брака: М. У., О. Е.. Посочени са и имената на свидетелите. Налице са подписи, печат на Служба по гражданско състояние на Регионална администрация О.-север. Посочена е дата: 23 януари 2018 г. В края на документа е отбелязано: „Отказ от отговорност: информацията в настоящото е вписана -в Централния регистър на сключените бракове. Поправки правят документа невалиден. Информацията да бъде проверена на адрес www.intergovernmentalnnarriagereg.org“.

Чуждият гражданин не представил други относими доказателства в подкрепа на твърденията си.

Предвид това решаващият орган, съгласно чл. 75, ал. 2, изречение първо от ЗУБ, преценил всички относими факти, свързани с личното положение, както и със страната на произход на жалбоподателя.

Видно от изложената информация, че в хода на административното производство чуждият гражданин е представил общо четири документа - три, издадени от Б. и от полицията на Н., и едно удостоверение за сключен граждански брак, АО отбелязва, че всички са постъпили в ДАБ при МС единствено като фотокопия, с приложен превод на български език, без представени оригинали. Липсата, на оригинали не позволявало да се направи проверка на автентичността на документите, било то относно хартията, печатите, подписите, наличието или отсъствието на

видими с просто око водни знаци или някакви защиты, които следвало да присъстват в официални документи. Обстоятелството, че са представени единствено като фотокопия, значително намалявала доказателствената стойност на посочените материали. Въпреки това, преценка относно достоверността им следвало да бъде взета предвид и въз основа на външния им вид, както и по отношение на съдържанието им и във връзка с останалите материали, включително с казаното от чуждия гражданин по време на интервюто.

При преглед на английския текст на „Препоръката като активен член“ от 05.03.2021 г. от „Република Б.“, се виждало, че документът е изготвен на обикновен бял лист, без да е използвана конкретна бланка, като единствено е налице малък кръгъл символ в горната част на документа, което лого само по себе си изглеждало „размазано“ и лишено от детайли, на фона на текста на листа, в случая в документа липсвали каквито и да е положени изходящи номера или заверки, липсвало позоваването на конкретни адреси, лични данни или, граждански номера които следвало да определят някого за член на общност. Също така липсвали и печати или каквито и да е реквизити, които би следвало да се откриват в официален документ; независимо дали се касае за официална държавна власт, или за групировка, претендираща да има държавни функции. Следвало да се посочи, че в превода на български език в долната част на документа имало наличие на „клеймо“, но при преглед на английския оригинал, не се установило наличие на реален печат или щемпел, а единствено изцяло черен знак. Само по себе си наличието на този знак не можело по никакъв начин да подкрепи автентичността на документа.

Съдържанието на представения документ било изцяло общо и декларативно. В него в разказен стил се описвало насилие и потискане на населението в Б., без да са налице каквито и да е конкретни данни, които да свързват документа с личността на молителя извън споменаването на името му. Посочването на името Р. К. А. не било съпроводено с изписване на членски номер, описание от коя местна структура е, или други детайли свързани с членството му, като например от какъв период е член чужденецът.

При съпоставка на документа с изявленията на чуждия гражданин се установило съществено противоречие. В интервюто той посочил, че се е включил в организацията през 2019 г., а членската карта е получил през 2023 г., като изрично заявява, че е бил редови член, без конкретна функция и без ръководна дейност. Документът обаче го определял като „активен член“ още през 2021 г. което не съответствало на твърденията му относно дейност за групата. Въпреки, че чужденецът е посочен като „активен член“, в началото на документа до края на текста не ставало ясно по никакъв начин, какво точно го прави активен член.

В тази връзка станало ясно, че дори според изявленията на молителя материалът не е официално удостоверение за членство. Това, че подобен документ имал „всеки член“, всъщност подчертавало липсата на стойност за личното положение на нигерийския гражданин. Самото включване на името на жалбоподателя в текста не променяло този извод, предвид установената липса на реквизити, въз основа на които да се приеме, че се касае за автентичен документ, а не за текст, свободно съчинен, само и единствено за да послужи за доказателство пред ДАБ при МС.

Следвало да се посочи, че така представеният документ не представлява доказателство, което да подкрепя под каквато и да е форма бежанската история на чуждия гражданин, нито относно фактологията на изявленията му, нито във връзка с конкретно претърпени от него събития от неблагоприятен характер, свързани с извършено над него преследване или нанесени му посегателства. В този смисъл документът не можело да бъде приет за достоверно и относимо доказателство за чуждия гражданин.

Следващият представен документ бил представен като лична карта от „Република Б.“, с дата 5 март 2021 г. В случая отново следвало да се обърне внимание на фотокопието на английския език, за което е представена лицева и задна страна, на един лист, последвана от увеличена снимка на лицевата страна, на друг лист. С просто око се виждало, че документът е отпечатан върху обикновен чисто бял фон, без да се виждат каквито и да е защитни, елементи или водни знаци, без да са налице каквито и да е символи, щрихи, градация в цветовете на самата основа на картата, каквито всъщност следвало да са характерни за всяка една лична карта по света, включително и за „Република Б.“.

Изключително важно било в случая, че при по-внимателен преглед се установява, че представените изображения, означени като лицева и задна страна на личната карта, всъщност не принадлежат на един и същ документ. Лицевата страна била с ясно очертани прави и остри ръбове, типични за дигитално създадено и изрязано изображение, или за такова, веднъж изкуствено създадено, отпечатано и изрязано на бяла хартия, но не и за истински документ.

Фактът, че задната страна на същия документ е с незаоблени ъгли, само потвърждавал, че двете изображения произлизат от различни източници и не са част от един документ. Независимо от съществените недостоверни елементи изброени по-горе в представената „лична карта“, то същите не приключвали само с това.

В горната част на лицевата страна било изобразено знаме, което било лишено от всякакви детайли, или други придружаващи символи, характерни за официален документ.

На следващо място един от най-нелогичните елементи в представеното копие на така наречената лична карта било наличието на нещо, което визуално наподобява чип, поставен в дясната част на лицевата страна. На пръв поглед това създавало впечатление за някаква форма на висока технология, която да придаде достоверност, но в случая подобен детайл изглежда не на място.

В практиката държавите по света, включително и в държави с ограничени технически възможности действително използвали подобни чипове по документите. Въпреки това, наличието на електронен чип в документи за самоличност предполагало високо ниво на сигурност и изработка на самия документ, не е поставен произволно, а се слага в документи с различни защити, като холограмни знаци, гравирани детайли или специфичен фон и дизайн на документа. Представеното копие обаче нямало нито един такъв елемент и било просто „поставено върху бял фон“. Абсурдно било да се приеме, че една структура, която би могла да внедри чип технология (дори например в България подобна технология едва през 2024 г. е въведена при издаване документите за самоличност), изискваща специфичен производствен процес, като в същото време би пренебрегнала елементарни характеристики на документа, като формата и цвета на основата. Присъствието на високотехнологичния „чип“, комбиниран с наличие на острите ръбове пораздал най-малкото въпроса как ще се прочете документа от някое устройство, без да бъде повреден.

Също така, на самата представена лична карта липсвали подписи, срок на валидност или дори информация за издаващ орган.

На следващо място, наличната снимка на носителя на документа била силно размазана и неясна, с видимо ниско качество. Важно било да се посочи, че дори в приближената версия от втория лист към личната карта, качеството ѝ не се подобрявало, което било

невъзможно при реална карта. В същото време обаче, от така приближената версия, с просто око се виждало колко „размазани“ и неестествени са положените символи в документа, както „чипът“, така и флагът, като дори част от него, конкретно средния черен цвят, излизал извън очертанията на флага.

Така представения документ, съобразно всички изброени недостоверни негови елементи и предвид липсата на каквито и да е белези, които би следвало да са характерни дори за най-елементарни лични карти от А., водело до заключението, че същият е изкуствено създаден, с цел да послужи за конкретна цел, и категорично не можело да бъде приет за автентично доказателство в административното производство.

В допълнение, следвало да се посочи, че представения „документ“, по форма се отличавал коренно и от заявените за официални, образци на документа, от страна на Б.. Във връзка с горните два документи, следвало да бъде разгледано съдържанието на третия документ: „Относно: Арест на член на коренното население на Б., избягал от място за лишаване от свобода“, конкретно представеното копие на английски език. На пръв поглед документът е представен като официално съобщение на нигерийската полиция, но при внимателен преглед се установили множество вътрешни и визуални противоречия, които изключвали възможността той да произхожда от реална държавна институция.

Например копието с текста на английски език отново представлявал обикновен текст, напечатан на бял лист, без употребата на каквато и да е бланка. В горната част било поставено лого на полицията, което изглеждало разтеглено в горната му част, и с неестествено изглеждащи на белия фон контури, в долната част. Също така самото лого не било позиционирано в конкретна част на документа, като в горна, средна, или дясна, а изглеждало като графично изображение добавено непосредствено след текста с адреса, и преди следващия. Подобно действие изглеждало крайно нелогично за представители на официалните власти в Н., които ръчно ще поставят графичен елемент на всеки един техен документ, вместо да ползват готова бланка.

На следващо място, в текста на английски език били налице правописни грешки, които все пак следвало да не са допустими за подобна съществена за Н. структура, пряко свързана със сигурността на страната, („indegiriiious“ вместо I., „headquaters“ вместо headquarters). Същевременно в самата структура на документа текстът бил разположен хаотично. Отделните редове и абзаци в самия текст нямали подравняване, а адресът/адресатите в горната дясна част били неправилно подравнени едн под друг.

Основният текст започвал с изброяване под надслов „I.“ - последвано от несвързана поредица от географски наименования и номера. Подобен текст изглеждал безсмислен и създавал по-скоро впечатление за опит за придаване на официалност на текста.

На следващо място, в самия текст на документа не се съдържаха никакви правни основания или детайли около това, защо лицата са посочени. В превода се посочвало, че лицата се обявяват за издирване за държавна измяна, без каквито и да е детайли. Ако действително, целта на документа е той да послужи и като информация, пред „зоналното командване и ръководителите на тактическото управление“, е следвало в текста да са посочва най-малко причината и законовото основание, или друга вътрешноведомствена информация, или конкретни инструкции, било то за основанията, или лични детайли на лицата, като вместо това, налице бил единствено лишен от каквато и да е информация свободен текст. Също така, текстът, в частта, че се касае за „издирване за държавна измяна“, пряко противоречал на заглавието „арест на член на

коренното население на Б., избягал от място за лишаване от свобода."

Така разгледана, цялата структура на „документа“ напомня на свободен текст, поставен от лице, което не е част от държавната администрация. Следващо, изключително сериозно по своя характер вътрешно противоречие в посочения документ представлявал последващия в документа списък на „издирвани лица“.

Например публикацията от официалния акаунт на нигерийската корекционна служба (N. C. S. (@C.)) <https://x.com/C./status/1380614482502819840?s=19>. <https://x.com/C./status/1380614482502819840/photo/1>, <https://x.com/C./status/1380614482502819840/photo/2>) съдържа реални снимки на лица, избягали, в О., щата И. (местожителството на чужденеца) през април 20, от представените снимки ясно се виждало, че е налице строго определени служебни списъци.

Видно било, че всички снимки са заснети в самата институция: лицата са снимани от близко разстояние, на едноцветен фон с достатъчно светлина и облечени в сходни дрехи, характерни за затворническо облекло, в допълнение към снимките били публикуват и таблици с лични данни на лицата. Видно е, че така представените снимки издавани от официална институция на Н., са оформени в изключително „административен“ стил.

В същото време, когато тези официални изображения били сравнени с представените от жалбоподателя документ, несъответствията били изключително фрапиращи. На първо място, снимките в документа нямали нищо общо с характера на горните снимки. Лицата били заснети при различна светлина или липсата на такава, всяка една снимка била с различен фон и с различно качество и било изключително трудно да бъдат разпознати посочените лица. Снимките били с различни размери, а лицата снимани от различно разстояние. Нещо повече, така приложените снимки по-скоро приличали на изображения, взети от профилни снимки в социални мрежи, отколкото на такива заснети в институция, в която всичко се прави по установен ред, и чиито снимки са действително взети с цел разпознаваемост. Видно било, че някои от лицата на документа на чужденеца са облечени с тениски, други с блузи, а едно от лицата с костюм. Виждали се редица аксесоари като обици, синджири, и слънчеви шапки, което било абсурдно, предвид начина по който е следвало да са направени същите, а един от хората на снимката (J. U.), бил изключително радостен при заснемането му.

На второ място, общото оформление на разглеждания документ се различавало изцяло от начина, по който нигерийските власти действително оформяли бюлетини за издирвани лица. В автентичните публикации, снимките били групирани и подредени, като освен пълните имена на лицата, в табличен вид били налице редица детайли относно тях, докато в представения документ от чужденеца били налице само годините, което само по себе си не носело абсолютно никаква „полезна информация“ за когото и да е било.

Поредният изключителен абсурд касаещ представения от жалбоподателя документ касаел именно и конкретно неговата собствена снимка в-документа. Фактът, че снимката от полицейския документ била много по-ясна, докато другата е „размазана“ водел до заключението, че става дума за не особено удачна дигитална обработка на „документите“.

В случая ако личната карта е издадена през март 2021 г., а полицейският бюлетин - през юли 2023 г., нямало логическа възможност две различни институции да използват идентична снимка, особено предвид, че едната уж удостоверява самоличност, а другата - издирване.

Фактът, че снимката от полицейския документ е много по-ясна, докато другата е

„размазана" води до заключението, че става дума за не особено удачна дигитална обработка на „документите".

Изложените абсурдни, недвусмислено показали, че представения документ е подправен и не е автентичен.

Във връзка с всички изложени по-горе наблюдения касаещи документа, включително и въз основа на съпоставката между с реалните примери на нигерийските власти, ставало ясно, че нито по форма, нито по съдържание, нито по визуално оформление, документът не може да бъде приет за достоверен.

Единственият документ, който по своята форма наподобява официално издаден документ, бил удостоверението за сключен граждански брак, издадено на 23 януари 2018 г. от Регионалната администрация в О., щат И.. Въпреки, че не бил представен в оригинал, в копие на документа се виждали печат, който не изглеждал като видимо дигитално добавен, налице били подписи, регистрационни номера, както дори и позоваване на Закона за гражданските бракове на Н.. В този смисъл документът можело да се приеме за реален. Въпреки това, доказателствената му стойност се ограничавала до семейното положение на чужденеца и по абсолютно никакъв начин не била свързана с твърденията му за преследване.

След извършена преценка на всички относими факти, свързани с личното положение на чужденеца и със страната му на произход, за РО се наложил извода за недостоверност и неоснователност на подадената молба за закрила. Чужденецът не обосновава наличието на риск за неговия живот или свобода в държавата му по произход по смисъла на закона.

В хода на производството, освен изложените изключително сериозни противоречия и недостоверни елементи, касаещи представените от чужденеца документи - „доказателства", се наблюдавали редица сериозни противоречия и непоследователности в предоставената от гражданина на Н. бежанска история. Налице били множество разминавания по ключови елементи, касаещи чужденеца, било то касаещо членството и ролята му в И., времето и начин на „мобилизацията" му, заявените арести и последващото издирване и положението на семейството му.

В съдебната фаза А. е заявил, че визата, с която е напуснал Н., е издадена с помощта на негов познат, служител на полицията. Въпреки това, в повторното интервю чужденецът изрично отрича това и твърди, че му е помогнал приятел на име С., който е търговец, а не полицаи, и че сам е подал документите в посолството. Също така молителят първоначално твърди, че „използвал друг човек, за да получи визата", като след това твърди, че всъщност сам е подал документите и е получил визата. Видно било, че при различни случаи чужденецът дава различни детайли около събитието, касаещо напускането на страната, което било показателно за липсата на каквато и да е достоверност на разказа на чуждия гражданин.

На следващо място жалбоподателят твърдял, че е бил в списък на издирвани лица в Н.. Въпреки това, видно от изявленията му, той напуснал Н. по въздушен път, през международно летище, с валиден и собствен паспорт, без да използва фалшиви имена или документи. Логично е ако е издирван, това да се отрази и на проверката при кандидатстването и издаването на виза. Чужденецът обаче, напуска легално - след две проверки летището, без да е бил задържан или възпрепятстван по абсолютно никакъв начин.

Подобно нещо е повече от невероятно, особено предвид изявлението му, че списъкът е

разпространен в цялата държава. Ако лице е обявено за издирване на национално ниво, това ще включва негови данни, снимка и имена, и всичко необходимо, за да бъде разпознат от властите в страната. Ако действително е имало полицейско издирване за „държавна измяна“, логично е да има отказ за виза или действително да бъде спряна на границата, а не безпрепятствено да отпътува след рутинна проверка на визата и на паспорта. Чужденецът не е и правил опит да заобиколи минаването през граничен контрол, или по някакъв начин да се опита да прикрие самоличността си, преминавайки границата. Същото е показателно, че самият той не е очаквал да има трудности на границата. В случая следвало да се посочи, че представеното фотокопие на документ нямало белезите на автентичен такъв, и категорично не подкрепя твърденията му относно издирване, а обратното - всичко говори за целенасочено представена невярна история, която да послужи в молба за международна закрила.

На следващо място, твърденията за арести, задържане и бягство от затвор се разминавали на множество места в производството. В първото интервю молителят заявява, че не е бил арестуван и срещу него не е възбудено производство. За подобни протекли събития нигерийският гражданин не е заявил дори и в съдебното производство, в което просто се е ограничил с представянето на посочените „доказателства“. Едва във второто интервю чужденецът вече започва да твърди наличието на задържане от „няколко“ месеца след протест през 2019-2020 г. Чужденецът, в хода на цялото интервю твърди, че е бил задържан еднократно, като едва в края на интервюто, и то след пряката намеса на адвоката му, твърди, че е бил арестуван и втори път.

Съществените елементи в тази връзка звучат крайно неубедително, хаотично и са лишени от логика или последователност. Така например чужденецът не може да посочи кога е бил точно арестуван, през кой месец на коя година - 2019 г. или 2020 г. логично е подобно сериозно събития, ако наистина се е състояло, да остави поне беда следва в съзнанието му.

Жалбоподателят твърди, че е участвал в протест заедно с множество лица, държейки знамето на Б., и че именно поради принадлежността си към И. е бил арестуван. Впоследствие обаче заявява, че е бил освободен, защото „само е протестира“. Това поставя въпроса коя от двете версии е вярна и защо всъщност е бил задържан. Ако арестът е бил извършен заради членство в И., освобождаването „защото само е протестира“ е нелогично. Ако пък е бил задържан само за участие в протест, не може след освобождаването му тепърва да се „установява“, че е част от И., още повече при положение, че според собствения му разказ всички в района знаели, че е член и че „всеки млад игбо е част от организацията“.

Също така установяването на членство от властите е било през 2019-2020 г., докато от представения от чужденеца документ ставало ясно, че издадената му от Б. карта, е издадена през 2021 г., което пораждало съмнения относно това как точно е било установено каквото и да е.

В тази връзка било нелогично и заявеното последвалото „разследване“, което установило членството му. Според молителя това разследване започнало като вече е бил освободен и именно от него било „установено“, че е И., поради което бил включен в списък на издираваните лица. Тази последователност звучала абсолютно нелогично във връзка с това как се провежда едно наказателното производство или разследване. В случай, че действително чужденецът е бил задържан по подозрение за участие в организация, разследването е следвало да се води преди или по време на задържането,

а не след освобождаването. Освен това, ако в рамките на това разследване е било доказано, че е член на И. и това е довело до включването му в национален списък на издирвани лица, не е логично да му бъде позволено да пребивава на свобода, да работи и по-късно спокойно да напусне страната през международно летище с валиден паспорт цели три години - през които нигерийският гражданин не се е укривал по абсолютно никакъв начин. В този смисъл, самата последователност на събитията, както я излага чужденецът, противоречи на елементарната логика на действията на компетентните органи.

В края на интервюто; едва след като адвокатът задава въпроса, „в този документ, който е тук пише, че е избягал от затвора, сега казва, че са ги пуснали. Може ли да обясни?“ нигерийският гражданин напълно променя първоначалния си разказ. Той вече твърди, че наистина е избягал от затвора „непосредствено след протеста“, а след това около месец по-късно е бил арестуван повторно при редовна среща на И. в О., където бил задържан за „около месец“, след което над 50 души са избягали. В същия отговор обаче добавя, че първия път бил задържан 6 месеца, след което бил освободен, а едва после било проведено разследване, което доказало, че е член на И.. След това, при втория арест, вече имало списък, в който фигурирал и неговото име.

Според АО е видно, че в рамките на един и същ разказ жалбоподателят едновременно твърди, че първия път е избягал, но също така, че е бил освободен след шест месеца, че разследването е проведено след освобождаването му, но и че списъкът вече е съществувал по време на втория арест само месец по-късно. Абсолютно всички от тези елементи били взаимно противоречащи си. Нямамо логическа последователност и в твърдението, че вторият арест е бил „около месец по-късно“, а се случил през 2023 р., или цели три години след първия арест от 2019-2020 г. Дори да се приеме, че той е сбъркал датите, тази хронология била абсолютно неприемлива и абсолютно по никакъв начин не можело „около месец по-късно“ да означава три години по-късно.

Не на последно място, чужденецът отново давал противоречиви заявления, че след като избягал от затвора е бил арестуван, когато „просто са ги видели“. В Следващо изречение обаче, че това не е било толкова „просто“, а полицията е отишла на тяхна среща, във връзка с информатори.

Видно било, че всички елементи в разказа на чужденеца представляват една хаотична плетеница от взаимно изключващи се твърдения, при които датите, продължителността и последствията се променяли според въпросите. Нито за едно от описаните събития не били дадени конкретни и убедителни данни, а се касаело за общи и непоследователни твърдения. Чуждият гражданин не бил в състояние да изложи ясна и последователна хронология относно броя, времето и обстоятелствата на своите арести. Всичко това довело до извода, че описаните арести и бягства не били действителни събития, а импровизирани, елементи, добавяни в хода на интервюто, за да подсилват твърдението за преследване. Всичко това се подсилвало и от обстоятелството, че представения документ за издирване, бил абсолютно недостоверен и неубедителен по своето съдържание.

Следващите значителни недостоверни елементи в историята на жалбоподателя касаели хронологията на членството и мобилизацията в И.. Първоначално той твърдял, че „всички млади хора са в част от тази организация (въпрос 16, интервю от 03.07.2025 г.), т.е. те са членове по подразбиране, едновременно с това - че „се кандидатства при навършване на 30 години“, след което отново посочва, че това става по подразбиране.

За молителя, роден през 1990 г., „кандидатстване“ през 2019 г. означава на 29 години, под посочената от самия него възраст. Същото поставяло и под въпрос доколко вече се касае за „млад човек“. Допълнително, първо чужденецът заявил, че получава членска карта през 2023 г. (въпрос 19-20), а едва след въпроса на адвоката си променил годината на 2021 г., за да „съвпадне“ с приложеното копие на документ. Това значително изместване на дата точно след насочващ въпрос и напомнянето за наличие на документ не можело да се приеме просто за уточнение, а за преднамерена корекция, конкретно за да се „вкара в релси“ разказът, спрямо наличните материали.

В хода на интервюто се откроявали съществени несъответствия и вътрешни противоречия относно начина, по който чужденецът описва своето членство и дейност в организацията И.. От една страна, той многократно заявявал, че е бил „редови член“ (стр. 8) без конкретни функции, че никога не е участвал във въоръжени действия и не е държал оръжие. От друга страна, представените от него документи го определяли като „активен член“ още в началото на 2021 г., тоест в период, в който според собствения му разказ той все още се е намирал в процес на обучение. Самият молител твърди, че това обучение е продължило близо две години и не е могъл да стане член преди да приключи обучението си през 2023 г. (въпроси 19-20).

На многобройно зададените му въпроси относно самото му членство и процесите свързани с него, чужденецът не посочил нито един реален детайл, който би могъл да подкрепи елементи от бежанската му история. Същевременно жалбоподателят, описал че е посещавал лагера, „от време на време“ и за „2-3 часа, за да докладва“ (въпрос 34). Подобни твърдения изключвали възможността да се приеме, че е бил подложен на конкретно и организирано обучение с военна насоченост. В този смисъл, в една реална среда, каквато молителят се е опитал да опише - свързана с наличието на въоръжено крило и паравоенна подготовка, би било логично да съществува някаква минимална структура, конкретни етапи на подготовка и строги правилници. В този смисъл, съгласно наличната информация в справка с вх. № МД-02-259/16.05.2025 г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС е че „през 2020 г. I. създава въоръжено паравоенно крило“. Същото било показателно за реално съществуваща военна структура. Ноторно известно било, че съществуването на каквито и да е военни структури, е свързано с конкретни ясни правила за функциониране и действия, както и йерархия и строго определени задължения за всички членове.

Съмнително било и твърдението на молителя, че И. са „навсякъде“ и че е знаел, че не е в безопасност в Н. и че е бил търсен (въпроси 49-51). Видно било, че молителят е пребивавал от 3 до 4 месеца в столицата А. - най-големия и централен град на Н., без да съобщи за нито едно неблагоприятно обстоятелство, било то за издирване, опит за задържане или каквото и да е друго. Недостоверни в този смисъл били и общите заявления на чужденеца, че по време на престоя му в А. той е бил търсен. В отговор на поставения му въпрос, откъде знае, че е търсен, нигериецът единствено отговорил, че знае, и че е сигурен. Независимо от тези твърдения, ставало ясно, че вместо да бъде обект на преследване от страна на организацията или на властите, той спокойно се придвижва, посещава посолството на България, кандидатства за виза и безпрепятствено е излетял от международното летище в А., при това след двойна проверка на документите му. Ако действително е бил включен в списък на издирвани лица от нигерийските власти, и е бил разпознаваем като дезертър от И., подобно безпрепятствено живеене в града и преминаване през граничен контрол било напълно

немислимо.

Следвало да се посочи също, че според него, двамата му братя също са членове на И.. Първоначално чужденецът е заявил, че двамата продължават да живеят в Н., но в последствие изведнъж заявява, че единият избягал преди него, а другият останал след него, но не поддържали връзка, защото „всички масово бягат“ (стр. 5).

Подобно „удобно“, според АО, твърдение относно липсата на каквато и да е информация от страна на пряк участник в организацията, отново засилвало впечатлението за недостоварност на бежанската история.

Поредното, съществено обстоятелство, затвърждаващо недостоварността на представената от жалбоподателя бежанска история касаело и частта, свързана с причините, поради които той е напуснал Н. сам, без съпругата и детето си. За да обоснове това решение, чужденецът заявил, че „Жените нямат проблем, не търсят тях, а него. Със същото твърдение молителсј недвусмислено заявг., че същите нямат проблеми в Н.. В следващото интервюто обаче нигерийският гражданин развил една противоположна версия, според която именно съпругата е станала жертва на тормоз след неговото бягство - разказал за нощни посещения, за членове на И. чукали по прозорците и вратата на дома им в „полунощ, в 1,2,3 през нощта“ (въпрос 85), за заплахи със смърт (въпрос 60) и за това, че жената впоследствие била публично унижавана и обиждана на пазара (въпрос 63).

Въпреки, че чужденецът в развитие на разказа му твърди, че след като е избягала при семейството в друго село си това е спряло (въпрос 62), продължавайки разказа си, повторно потвърждавайки отговора, че понастоящем са спрели, „защото знаят, че него го няма. Предполагали, че е умрял или напуснал Н.“ (въпрос 64) . Още в следвалото си изречение обаче нигериецът коренно променил историята, като изведнъж посочил, че това продължава макар и по-рядко.

Ако жените, както твърди чужденеца нямат проблеми, защото от И. не търсят тях, както той първоначално заявява, не съществува логическо основание именно съпругата му да бъде подлагана на системен тормоз и заплахи. Ако обаче се приеме, че такива заплахи действително са съществували, то обяснението му защо не е взел със себе си семейството си, или защо същите в какъвто и да е по-късен етап не са напуснали страната, става напълно нелогично. Видно било, че отново, в зависимост от контекста на въпросите, жалбоподателя променя фокуса на опасността; веднъж насочена само към него, а втори път засягаща и съпругата му - без да обясни как и защо заплахата се е прехвърлила върху нея.

Освен това, според собствените му думи, след като съпругата се преместила при родителите си в друго населено място, членовете на И. „вече не смеели да я тормозят у дома“. От една страна, това само по себе си би означавало, че в рамките на самата общност съществува социална и семейна защита, която е ограничила натиска върху нея.

Въпреки това обаче, ако наистина организацията е била толкова мощна и разпространена навсякъде, както търсещият закрила твърди, е нелогично тя да се съобрази със заявлението на молителя, че „В А. уважават женените жени, когато живеят при мъжа си или при родителите си“ (въпрос 65), действителността, не е съществувала никаква причина той да прибегва до използването на видимо неавтентични материали. Изготвянето и представянето на такива документи показвало целенасочено поведение в опит за заблуда на административния орган и опит за представяне на неистински доказателства, в подкрепа на неверен разказ за преследване.

Във връзка с горното и предвид констатираните сериозни противоречия и разминавания във фактите и обстоятелства открити в изявленията по представената бежанска история на кандидата, включително и съществени разминавания в ключови елементи като мотивите за напускане и обстоятелството, че молителят не е предоставил никакви релевантни доказателства, в подкрепа на твърденията си, налице било основание да се направи заключение, че за жалбоподателя не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия националност, политическо мнение или принадлежност към, определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. В така представената бежанска история не били налице субективния и обективния елемент на предвиденото в цитираната разпоредба понятие „основателно опасение от преследване“. Изложените мотиви не били правно значими за търсената закрила.

Чуждият гражданин Н. е направил обосновани, достоверни, и доказани твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Кандидатът не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини; раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, поради което не са налице субективния и обективния елемент за прилагане на цитираната правна норма. Според чл. 8, ал. 4 от ЗУБ „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост - хипотеза, която не се установява в конкретния случай.

От представените по преписката и подробно разгледани доказателствата не се откривали основания, от които да се направи заключение, че в конкретния случай е налице преследване по някое от визираните в ЗУБ основния по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Нито едно от представените писмени доказателства и документи не можело да се приеме за достоверно и автентично и не установявали наличие на такова преследване, насочено конкретно срещу молителя на някое от посочените основания.

Посочените от него опасения и мотиви, свързани с нежеланието да се върне в Н. са окачествени като недостоверни.

Н. гражданин е напуснал страната си не за да търси международна закрила, а във връзка с личното си решение и желание да започне нов живот извън Н.. Видно от изявленията му, заминаването му е напълно законно - със собствен паспорт и редовно издадена виза от посолство в А., без да е имало каквито и да е пречки при преминаването му през границата, а факта, че е успял свободно да напусне страната по въздушен път, показва, че не е бил издирван нито от нигерийските власти, нито от И., нито е съществувала реална опасност за живота и свободата, му.

Реално чуждият гражданин не е посочил никакви основателни опасения от преследване, визирани в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В „Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец“ на службата на ВКБООН за бежанците е посочено, че кандидатът за

статут на бежанец трябва да представи основателни причини, защо лично се опасява от преследване, което молителят в настоящия случай не направил. Той не твърди да е бил подлаган на преследване поради раса, религия, националност или политическо мнение. Не се установило жалбоподателят да е бил преследван във връзка с неговия етнос. Самият той многократно заявява, че е представител на народа игбо и че този народ е широко разпространен в цяла Н., като негови представители могат да живеят и пътуват из цялата страна и има хора от народа игбо из цялата страна (въпрос 15).

Н. гражданин не посочва да е бил подлаган на дискриминация, заплаха или, ограничение поради произхода си. Напротив - твърди, че е работил спокойно като автомонтьор, живял е нормално в своя район и едва след предполагаемото му присъединяване към И. е възникнал проблем, свързан не с етническата му принадлежност, а с дейността на самата организация.

Ако действително е съществувала заплаха за представителите на народа игбо като етническа група само поради принадлежността към такава група, то те биха били: дискриминирани повсеместно, и на общ признак, което видимо не е налице в случая. Също така, видно от информацията в приложената справка с вх. № МД-02-526/29.09,2025 г., етническата група на игбо (ибо) представлява 15,2 % от общото население на страната, което поставя етноса на челно място, като една от най-големите етнически групи в страната. Това обстоятелство, само по себе си изключва възможността да се приеме, че тази група е обект на системно преследване или дискриминация по етнически признак. При такъв дял от населението не може да се говори за малцинство в уязвимо положение, а за една от основните и влиятелни общности в страната. В този смисъл твърденията на молителя, че е бил в опасност единствено поради принадлежността си към народа игбо, са напълно лишени от логика и реална основа.

Според изявленията на жалбоподателя, заплахите от които се опасява, не произтичат от нигерийските власти или от населението на други етноси, а от самата организация И., чиито членове по същество също принадлежат към народа игбо и изразява техните сепаратистки идеи. По този начин източникът на предполагаемата опасност е идентичен с етническата му общност, което изключвало възможността да се приеме, че причината за твърдяното преследване е етническата му принадлежност.

Освен това самият факт, че след напускането на организацията, към която твърди, че е принадлежал, чужденецът е пребивавал няколко месеца в столицата, без да съобщи за каквито и да е актове на дискриминация, враждебност или насилие от страна на населението или властите поради това, е установено, че нито държавните органи, нито обществото проявяват отношение, което би могло да се определи като преследване по смисъла на чл. 8 от ЗУБ заради етноса му.

От приложената справка с вх. № МД-02-526/29.09.2025 г. се установило, че е определено като терористична група през 2017 г, от федералното правителство, Коренното население на Б. (I.), Сепаратисткото движение, състоящо се от множество фракции и свързани групи. Действало по начин, подобен на този на вече несъществуващото Движение за еманципация на делтата на Н. (M.), което се превърнало във франчайзинг движение за социална справедливост и удобен флаг, под който действали множество престъпни групи. I. имало подобен характер, който позволявал на престъпниците да постигнат чувство за самооправдание, като се привържат към по-широко признато и широко подкрепяно социално-политическо активистко движение.

През 2020 г. I. създадо възоръжено паравоенно крило, Източната мрежа за сигурност (E.), което било замесено в смъртта на цивилни и членове на силите за сигурност, както и в

атаки срещу държавна инфраструктура и собственост.

I. и E. били обвинени в причиняване на смъртни случаи сред цивилното население - всъщност сред техните етнически братя игбо. Движението имало установен опит в налагането на заповеди за оставане вкъщи на населението, като изисквало хората да останат в домовете си за периоди до и понякога надхвърлящи седем дни. Това причинявало изключителни трудности на населението, което оцелявало до голяма степен като улични търговци и собственици на малък бизнес. Много хора не могли да си позволят да трупат запаси от храна и питейна вода преди подобни поръчки. Движението рутинно отправяло заплахи срещу нарушаване на заповедта и имало регистрирани случаи на хора, които са нарушили заповедите, да бъдат атакувани и в някои случаи убити от членове на E..

Дейностите на I. и E. провокирали сериозен отговор от страна на нигерийските сили за сигурност и A. I. обвинила силите за сигурност в използване на прекомерна сила, и твърдят, че най-малко 115 души са били убити за период от четири месеца само през 2021 г. Правителството на щата И., както и много цивилни и самите сили за сигурност твърдят, че много от убийствата на цивилни всъщност се дължат на E.. Много цивилни твърдят, че E. ги тормози, изнудвайки пари и материална подкрепа, докато силите за сигурност ги подозират за предполагаема подкрепа на E. и I.. Силите за сигурност били обвинени в причиняване на цивилни жертви, като се посочва акцията на силите за сигурност в O. на 2 август 2021 г., когато домове, предприятия и превозни средства, принадлежащи на хора, заподозрени в подкрепа на сепаратистите, били унищожени от силите за сигурност. Други имоти били опожарени от членове на E., които обвинявали собствениците им, че не са ги поддържали. Въздействието върху населението било значително и докато много хора подкрепяли идеята за независима B., много хора не подкреп E..

Видно от съдържанието на приложената справка, ставало ясно че „Коренното население на B.“(IPOB) е определена от правителство като терористична, групировка, като действията определени като такива от престъпен характер, като въоръженото крило на групата било замесено в убийства на цивилни, включително на представители на собствения етнос игбо, както и в нападения срещу държавна инфраструктура и служители на реда.

Важно в случая било, че в справката се посочвало наличието на сериозен отговор от страна на нигерийските сили за сигурност, които предприемали действия срещу I. и въоръженото ѝ крило, като извършват сериозни операции, при които са неутрализирани участници в групировката.

Дори при отчетени случаи на прекомерна сила, фактът че е налице такава съществена реакция от страна на държавните структури показвало, че властите на H. не бездействат, а реално противодействат на дейността на организацията. В тази връзка, АО приел, че ако молителят действително е имал проблеми с И., той е могъл да потърси закрила от държавата, която видно от справката, разполага със сериозни и значителни механизми за преследване и ограничаване на незаконните действия на групировката.

Съгласно справката, значителна част от населението в югоизточните щати - включително етносът игбо, към който принадлежи и молителят -подкрепяли идеята за независима B., но същевременно не подкрепяли I. и E.. В тази връзка не може да се приеме, че чужденецът би имал пречки, свързани с някакво хипотетично предубеждение от властите спрямо него, произтичащо от твърдяна асоциация с И., поради които той не би могъл да

се обърне към самите власти в търсене на вътрешна закрила.

Кандидатът не е заявил, че спрямо него, държавата, или друг недържавен субект на когото държавата не може или не желае да противодейства е предприел някакви действия, които да са релевантни на преследване. Напротив - от неговия собствен разказ следва, че след напускането на селото си У. О. в щата И. се е придвижил свободно до столицата, получил е съдействие за издаване на виза и е напуснал страната без никакви проблеми. Това поведение е абсолютно в противоречие с едно реално издирване, заплаха или преследване от държавните органи.

От цялата бежанска история ставало ясно, че конкретни действия на преследване срещу нигерийския гражданин не са осъществени. Не се установило и спрямо него да са били извършвани посегателства, чиято системност, интензитет и мащаб достигат границата на преследване по смисъла на закона. Нито едно от изявленията му не доказвали наличие на риск от тежки нарушения на основни човешки права или опасност за живота и свободата му при евентуално завръщане в страната му.

Дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване също не заявил. Кандидатът не посочил други релевантни причини или обосноваващи опасения за преследване.

Всичко това, в своята съвкупност потвърдило неоснователността на молбата за предоставяне на статут на бежанец. Твърденията му не съдържали данни за осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл. 8, ал. 2-5 от ЗУБ, нито за вероятност от бъдещо такова, а заявените опасения имали хипотетичен и недостоверен характер.

Чужденецът не посочил наличието на конкретно събитие, което да е послужило като непосредствен повод за напускане на страната му по произход. От изложеното следвал изводът, че решението да напусне Н. е взето по негова инициатива, без наличието на конкретна обстоятелство, което да е наложило напускането ѝ.

Същевременно, съгласно Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004г. (отменена с Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета), регламентирала, че „актове, считани за преследване, по смисъла на чл. 1А от Женевската конвенция: а) трябва да бъдат достатъчно сериозни по своето естество или по повтаряемия си характер, за да представляват тежко нарушение на основните права на човека и по-конкретно на правата> упражняването на които не е възможно да бъде ограничено по какъвто и да било начин по силата на чл.15, § 2 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи или б) трябва да представляват съвкупност от различни мерки, включително и нарушения на правата на човека, която да бъде достатъчно тежка, за да се засегне индивида по начин сравним с посоченото в буква а)“ Липсата на доказани конкретни данни, потвърждаващи твърденията на търсещия закрила обуславят извода, че опасенията му от преследване са неоснователни и конкретно за него не съществува опасност да бъде задържан и репресиран, в случай че се завърне в страната си на произход. Няма основания да се приеме, че от страна на официалните власти или на други организации и/или групировки в Н. се предприемат безогледно масови репресии срещу гражданите.

В случая не се откривали други значими факти или обстоятелства, които да посочват, че жалбоподателят е лице, отговарящо на изискванията на чл. 8 от ЗУБ.

От материалите по административната преписка не се установило да е осъществено визираното от ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на статут на бежанец.

Чужденецът не обосновавал страх от преследване по причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Дори чуждият гражданин да е имал в родината си някакви проблеми, то те не обуславят необходимостта от предоставяне на международна закрила по чл. 8 от ЗУБ. Не са налице и основания за приложение на принципа за бежанец *sur place*. За чуждия гражданин се установили положителните предпоставки и липсвали данни за отрицателни предпоставки, по чл. 8, ал. 7 и 8 от ЗУБ. С оглед на изложеното, искането на чужденеца в частта му за предоставяне на бежански статут следвало да бъде отхвърлено като недостоверно и неоснователно.

За жалбоподателят липсвали и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, чужденецът да е изложен на реална опасност от смъртно наказание. Той вероятно правел това от желание за промяна или приключение или по семейни или други- причини от личен характер.

Не се установило жалбоподателят да е подложен на нечовешко или унижително отношение или наказание в случай на завръщане в Н.. Според тълкувателно решение, на Съда на Европейския съюз от 17 февруари 2009 г. по дело № C-465/07, понятията „смъртно наказание“ „екзекуция“ и „изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание“, наложени на молителя в страната Му на произход, посочени в чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, обхващат ситуации, в които кандидатът за хуманитарна закрила е изложен на риск именно от конкретен вид посегателство, но установената фактическа обстановка не давала основания да се приеме, че чуждият гражданин е бил принуден да напусне страната си на произход - Н. поради „реална опасност от смъртно наказание или екзекуция“ - тежки посегателства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ.

Жалбоподателят не представил доказателства или конкретни данни, че срещу него е постановена присъда или че е бил обвинен в престъпление, за което в Н. се предвижда смъртно наказание. Твърденията за включване в „списък на издирвани лица“ се основавали единствено на представен документ, който бил неавтентичен и подправен. Липсвали данни чужденецът действително да е бил обект на наказателно преследване, а още по-малко - че е застрашен от налагане на смъртно наказание.

На следващо място, съгласно чл. 9, ал. 1, т. 2 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание.

Във връзка с горното, в разказа на чужденеца нямало нито едно конкретно описание на изтезание, нечовешко или унижително отнасяне от страна на държавни органи или други лица. Напротив, сам заявил, че не му е оказвано физическо насилие, а по време на предполагаемия арест е бил освободен без да е било налице каквото и да е нечовешко или унижително отношение.

Във връзка с горното ставало ясно, че молителят не е бил принуден да отпътува от родината си поради реална опасност от тежки, посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Срещу него не са били предприети такива действия, нито от официалните власти, нито от някоя конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Съгласно чл. 9, ал. 2 от ЗУБ, субектите на тежките посегателства могат да бъдат както държавата, така и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Тежки посегателства могат да се извършват и от

недържавни субекти, но само ако може да бъде доказано, че държавата и/или контролиращите партии и организации, включително международни организации не могат или не желаят да предоставят закрила срещу тежки посегателства.

Посегателствата, формулирани в чл. 15, б. „в“ от Директивата, респективно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, състоящи се от „тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя“, обхващали по-общ риск от посегателства, а не на конкретни актове на насилие, тъй като заплахата е заложена в ситуацията на въоръжен вътрешен или международен конфликт. При разглеждане на основанията за предоставяне на хуманитарен статут по реда на чл. 9, ал.1, т. 3 ЗУБ следвало да се съобрази отново с Решение на СЕС от 17 февруари по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното "посегателство" в чл.15, б.в от Директива 2004/83/ЕО, относно стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, изразяващо се в "тежки и лични заплахи срещу живота или личността" на молителя, обхващащо една по-обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план "заплахи срещу живота или личността" на цивилно лице, а не определено насилие. Тези заплахи били присъщи на обща: ситуация на "въоръжен вътрешен или международен конфликт".

След извършена преценка на актуалната обстановка в Н. посредством приложената по преписката актуална справка с вх. № МД-02-526/29.09.2025 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС, не се установявали и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30.01.2014 г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл. 15, б. "в" от директива 2004/83/ЕО, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според тълкувателното решение от 17 февруари 2009 г., наличието на подобна заплахата по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самият факт на пребиваване, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи.

След извършена преценка на актуалната обстановка в Н. посредством приложената по преписката актуална справка с вх. № МД-02-483/10.09.2025 г. на ДАБ при МС, се установило, че въпреки, че в определени райони се наблюдават отделни прояви на насилие, терористични действия и престъпна дейност на въоръжени групировки, тези явления са с ограничен териториален обхват и не представляват вътрешен или международен въоръжен конфликт на територията на цялата страна, по смисъла заложен в международното право, при който безогледното насилие в страната достига до такова високо ниво, че да засегне цялата територия на държавата или да постави под риск живота на всеки цивилен гражданин.

Видно от информацията за страната е, че Н. е федерална президентска република с действащи институции, демократично избрано управление и функциониращи органи на реда, които осигуряват контрол и стабилност в по-голямата част от страната.

Въпреки наличието на инциденти на въоръжени нападения в отделни щати на север и североизток - като Б., З., Б. и К. - правителствените сили активно провеждат операции срещу въоръжени групировки като „Б. Х.“, „Ислямска държава в З. А.“ и други престъпни формирования. Посочени са редица конкретни случаи, при които армията е

неутрализираща множество въоръжени бойци, осъществила е въздушни удари и е отблъснала мащабни нападения срещу военни бази. Тези данни категорично показвали, че нигерийската държава не е в състояние на невъзможност да противодейства и не бездейства пред изолираните заплахи, а предприема последователни мерки за възстановяване на сигурността и реда в засегнатите райони. В същото време, самите въоръжени сблъсъци се ограничават до отделни зони и не обхващат териториите, от които произхожда или където е живял жалбоподателят.

В допълнение, от справка с вх. № МД-02-259/16.05.2025 г., както вече беше посочено, се установява, че държавата е упражнила контрол и е предприела операции срещу И. и въоръженото ѝ крило Е..

Същевременно, справка с вх. № МД-02-526/29.09.2025 г. съдържа информация, че новата администрация, встъпила в длъжност през май 2023 г., е предприела мащабни икономически и социални реформи, насочени към стабилизиране на макроикономическите условия и подобряване на обществената сигурност. Подчертани са инициативите на правителството за създаване на нова платформа за стимулиране на растежа, намаляване на бедността и засилване на вътрешния контрол, както и за изграждане на по-действаща инфраструктура и подобряване на достъпа до услуги. Тези съществени процеси на развитие също показвали, че Н. е в състояние да упражнява ефективен контрол над по-голямата част от територията си, да поддържа ред и да гарантира сигурността на гражданите си.

В тази връзка, не можело да се направи обоснован извод, че в момента е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на територията на цялата страна, по смисъла заложен в международното право, при който безогледното насилие в страната достига до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че молителят поради самия факт на пребиваване, е изложен на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи.

Действията, извършвани в някои райони от опозиционни групировки били спорадични актове на насилие и като такива не можело да се оценяват като въоръжен конфликт. Инцидентите в страната имали определени цели, но не били в състояние да предизвикат масов ефект. В значителна част от районите, областите и областните центрове, цялостната обстановка се характеризирала с наличието на стабилност и сигурност. В тази връзка следвало да се отбележи, че не трябва да се очаква, че което и да е правителство може да гарантира сигурността на всички граждани в дадената страна.

От наличната информация се установило, че не е налице вътрешен въоръжен конфликт на територията на цялата страна. Съществуващото насилие на места не е безогледно и чужденецът може да се ползва от вътрешна закрила от държавата си на произход на значителна част от територията, на които ситуацията е относително стабилна. В тази връзка не се откривало наличието на предпоставки, които биха попречили на чуждия гражданин да потърси и да се възползва от предоставяната от Временното правителство в страната закрила на територията на Н..

Не се установило спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход и в частност в района му на обичайно пребиваване, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Същевременно, в настоящия случай следвало да се вземе под внимание обстоятелството, че според заявленията на кандидата, в родния му щат И. продължават да живеят близките му, както и неговата съпруга и дъщеря им, които пребивават при родители. Ако действително близките на чуждия гражданин, в страната на произход и по специално в районът им, са се сблъскали с

проблеми или е имало заплаха или риск за живота и сигурността им, то те несъмнено биха избрали да напуснат незабавно даденото място, независимо дали разполагат с финансова възможност да организират нелегалното напускане на страната и колкото и да е труден маршрута, по който биха преминали. Въпреки това те продължават да пребивават на същото място, като единствено молителят е напуснал Н.. В този смисъл следва да се приеме, че оставането в Н. на близките на молителя обосновава по безспорен начин ниската вероятност те да бъдат изложени на реална опасност от тежки посегателства.

Съгласно чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, статут на бежанец и хуманитарен статут може да не се предостави, когато в една част на държавата по произход не съществуват основания за страх от преследване, нито реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства, при което той може безпрепятствено и трайно да се ползва от ефективна закрила там. За жалбоподателя като алтернатива на възможността да се завърне в мястото и района му на постоянно местожителство, е и възможността да се установи в множеството сигурни зони на страната, изцяло контролирани от правителствените сили.

Във връзка с горното се установява, че в почти всички части от държавата по произход, в които не съществува реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства, същият може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно да се очаква да се установи там, което е основание за отказване на статут по чл.9, ал.5 от ЗУБ. Със същото се приема, че кандидатът за закрила би могъл да достигне, живее и води относително спокоен живот в една от посочените зони, съобразно личното му желание, или съображения от религиозен и/или етнически характер, или друг характер, при което завръщане молителят не би се сблъсквал с неблагоприятни последици, релевантни към ЗУБ.

Предвид това АО приел, че за Р. К. А. не съществува реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 - 3 от ЗУБ. В случая не са изпълнени условията съществуващата опасност да е реална за лицето, търсещо закрила и въоръжените, конфликти да се характеризират с безогледно насилие. Двете условия са взаимно свързани и наличието им е обусловено от конкретната бежанска история и установените за всеки един търсец закрила индивидуални обстоятелства. В тази връзка от анализа на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, във връзка с тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83/ЕО, дадено с решението по дело 0465/2007 г. на С. и в съответствие с информацията относно актуалната обстановка в Н. следва да се приеме, че не е налице заплаха за търсещия закрила поради ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход.

Не се установило спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. Искането му и в тази част е прието за неоснователно по смисъла на чл. 9, ал. 1 - 3 от ЗУБ.

С тези мотиви РО постановил обжалваното решение.

Предвид това ответникът отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя.

По делото е предоставена административната преписка.

Административен Съд С. – град, I отделение, 54 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 48, ал. 1 от ЗУБ.

При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От приетите и неоспорени по делото доказателства безспорно се установи, че чужденецът е информиран писмено, на разбираем за него език за реда, по който ще се проведе производството по предоставяне на международна закрила, за неговите права и задължения, респективно за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци /чл. 58, ал. 8 от ЗУБ/. Предоставена му е адвокатска защита и е уведомена социалната институция.

Своевременно и по надлежния ред е информиран за датата на провеждане на интервю, като му е представена възможност да изложи своята бежанска история и да ангажира доказателства в подкрепа на своите твърдения на заявления от него език, като за тази цел му е бил осигурен преводач. От представения с административната преписка протокол от проведено интервю се установи, че то е проведено на заявления от чужденеца език, като той изрично е удостоверил с подписа си, че няма възражения и допълнения. С оглед нормата на чл. 73 от ЗУБ молбата за предоставяне на международна закрила е разгледана индивидуално, като на молителя е предоставена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно, той не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на своите твърдения.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Разпоредбата изисква наличие на основателни опасения от преследване на чужденеца в държавата му по произход, основани на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/ или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Според дефиницията, дадена с нормата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Достатъчно е органът или организацията, осъществяваща преследването, да смята, че чужденецът има такава принадлежност. Субекти,

извършващи преследване, могат да бъдат: държавата и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Също така недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че държавата или партии или организации, контролиращи значителна част от нейната територия, включително международни организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследването. Действията на преследване могат да бъдат: физическо или психическо насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца.

При проведеното интервю, молителят изрично е заявил, че не е бил обект на преследване от страна на държавата, политически партии или организации или недържавни субекти, не е имал проблеми, свързани с религиозната и етническата му принадлежност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група. От жалбоподателя в хода на проведеното интервю не са съобщени събития, които да са настъпили след като е напуснал държавата си по произход, или пък извършвани от него действия/дейности, след заминаването му, израз или продължение на убеждения и ориентация, изразявани в държавата му на произход, които да пораждат у него опасения от преследване при завръщане, респективно да сочат на нужда от международна закрила. Следователно правилни са изводите на административния орган, че спрямо молителя не са налице предпоставките по чл. 8, ал. 1 и чл. 8, ал. 2 – 5 от ЗУБ. Правилно е прието, че не следва да бъдат обсъждани и предпоставките за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 от ЗУБ, предвид че от страна на чужденеца не е заявено член на семейството му да има предоставен статут на бежанец в Република България.

Предвид събраните по делото доказателства не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение и/или убеждение. В тази връзка правилни са изводите за липса на законовите предпоставки за предоставяне на статут на бежанец, предвидени в чл. 8 от ЗУБ.

Материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут са установени в нормата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Според чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Правилно административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че жалбоподателят е напуснал С. поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира.

Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, молителят не е направил.

В решението са разгледани и обстоятелствата по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, съгласно която хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. /отм. с Директива 95/2011/ЕО/ относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила.

В разпоредбата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсецо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно общото правило на чл. 35 от АПК, решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 ЗУБ е датата, когато съдът се произнася по случая. В тази връзка, съдът изиска актуална справка за ситуацията в С., която съобрази при постановяване на настоящето съдебно решение, както и настъпилите по-късно събития на територията на страната по произход.

С оглед на това е представена актуална Справка вх. МД-02-663/22.12.25г.

В държавата религии изповядват: Мюсюлмани 53,5%, римокатолици 10,6%, други християни 35,3%, други 0,6% (2018 г.).

Типа на управление е федерална президентска република с административно деление 36 щата и 1 територия: А., А., А. И., А., Баучи, Б., Б., Б., К. Р., Д., Е., Е., Е., Е., Федерална столична територия, Г., И., Д., К., К., К., К., Коги, К., Л., Н., Н., О., О., О., О., Плато, Р., С., Тараба, Й., З..

Държавния глава-президент Б. А. А. Т. (от 29 май 2023 г.) правителствен глава. К. е Федерален изпълнителен съвет, назначен от президента, но конституционно ограничен да включва поне по един член от всеки от 36-те щата избори/назначения: президент е пряко избран с квалифицирано мнозинство от народния вот и най-малко 25% от гласовете, подадени в 24 от 36-те щата на Н.; президентът се избира за 4-годишен мандат (с право на втори мандат); последните избори са проведени на 25 февруари 2023 г. (следващите ще се проведат на 27 февруари 2027 г.) Законодателна власт - долна камара име на камарата: Камара на представителите брой места: 360 (всички пряко избрани) избирателна система: мнозинство/множество обхват на изборите: пълно подновяване мандат: 4 години дата на последните избори: 25.02.2023 г. избрани партии и места на партия: Все прогресивни конгреси (А.) (180); Народна демократична партия (Р.) (116); Л. партия (LP) (35); Нова нигерийска народна партия (N.) (19); Други (10) процент на жените в камарата: 3,9% очаквана дата на следващите избори: февруари 2027 г.

Законодателна власт - горна камара име на камарата: Сенат брой места: 109 (всички пряко избрани) избирателна система: мнозинство/множественост обхват на изборите: пълно подновяване, мандат: 4 години дата на последните избори: 25.02.2023 г. избрани партии и места на партия: Всички прогресивни конгреси (А.) (59); Народна демократична партия (Р.) (36); Л. партия (LP) (8); Други (6) процент на жените в камарата: 2,8%
Актуална обществено-политическа и икономическа обстановка.

През периода 2015-2022 г. темповете на растеж са намаляли, а реалният Б. на глава от населението също е намалял, в резултат на политически грешки и сътресения. Паричните и валутните политики ставали все по-изкривяващи, подкопавайки доверието. Фискалните дефицити се увеличили поради по-ниското производство на петрол и скъпите субсидии, по-специално за поддържане на надценен валутен курс. Икономиката била засегната и от външни сътресения като пандемията от С.-19, по-високите световни цени на храните и торовете след руската инвазия в У., както и от вътрешни сътресения, като например разрушителната политика на демонетизация в началото на 2023 г. и опустошителните наводнения през октомври 2022 г. и септември 2024 г.

След смяна на администрацията през май 2023 г. Н. предприела смели реформи за възстановяване на макроикономическите условия за стабилност и растеж. Субсидията за бензин била напълно премахната, а валутният курс бил унифициран и му било позволено да отразява пазара, елиминирайки паралелната пазарна премия и генерирайки големи фискални и по-широки икономически ползи. Централната банка на Н. затегнала паричната политика по подходящ начин и се пренасочила към мандата си за ценова стабилност, като прекратила монетизацията на дефицита. Въпреки че тези мерки помогнали на икономиката на Н. да се възстанови, инфлацията оставала висока, което наложило властите да поддържат курса си със строга парична политика, гъвкавост на валутния курс и фискална дисциплина. Нивата на бедност и трудности оставали високи след години на бавен растеж и висока инфлация. За да подкрепи най-бедните и икономически най-заstraшените домакинства, правителството прилагало целенасочени временни парични трансфери, усилие, което трябвало да бъде ускорено и разширено. Макроикономическите реформи, ако бъдат поддържани, се създавала нова платформа за стимулиране на приобщаващ растеж и намаляване на бедността, като същевременно призовавали за дълбоки структурни реформи. Новата политическа насока на Н. повишавала международната конкурентоспособност, увеличава привлекателността на Н. за местни и чуждестранни инвестиции и започнала да намалява свързаните с дълга фискални рискове и да отваря отново фискалното пространство. И все пак, справянето с дълбоко вкоренени ограничения било ключово за поддържането на по-силен растеж в Н.. Това изисквало намаляване на търговските бариери, улесняване на търговията, увеличаване на достъпа до надеждни електроснабдителни услуги и подобряване на бизнес средата. Инвестициите в транспортна инфраструктура щели да интегрират вътрешния пазар, създавайки нови възможности. Ръстът на производителността можело да бъде стимулиран чрез намаляване на бариерите пред вноса и подобряване на политиката в областта на конкуренцията и нейното прилагане. Намаляването на несигурността, включително по търговските коридори, било от съществено значение за подкрепа на производството в ключови сектори.

В щата Плато, на 15 юли въоръжени мъже убили най-малко 27 фермери в [населено място]-Д., район Р., а на 24 юли убили 14 души в засада по пътя Ч., район Б.. Жителите

обвинили за нападенията членове на милициите Ф., за които се твърди, че водят „кампания за разселване и завземане на земя“ срещу местните общности. На 18 юли щатските власти призовали федералното правителство да разследва ролята на армията в нападението в Б.-Д. на фона на твърдения, че нападателите са действали със съучастие на войници. Междувременно в щата А. (Североизток), етническите общности Ц. и Б. се сблъскали на 5-7 юли за земеделска земя в района на Л., като най-малко десет души загинали, а над 10 000 били разселени.

Военните засилили операциите си след нападения срещу военни бази в Североизток. Военните съобщили за убийството на най-малко 50 бойци на Б. Х. при наземни и въздушни операции, проведени от 4 до 9 юли и в края на юли в щатите Б. и А.. Военна агенция „12 юли“ също така съобщила, че „високопоставеният“ командир на Ислямска държава в З. А., идентифициран като И. А., се е предал на войските в района на Б. в Б.. На 6 юли нападателите на Б. Х. нападнали [населено място] в района на А. в Б., убивайки най-малко девет души, преди войските да ги отблъснат.

Престъпления и други форми на насилие довели до смъртта на десетки души в северозападните и северните централни зони. В щата З. въоръжени групировки на 10 юли нападнали търговски автобус на пътя К.-У. в района на Ц., убивайки шест души; на 18 юли убили девет души, а непотвърден брой били отвлечени при нападение близо до [населено място], район Тапата М.; около 27 юли убили най-малко 35 от около 53 души, отвлечени няколко месеца по-рано в [населено място], район К. Н., заради неплащане на откуп. В столицата на щата, Г., стотици протестирали на 23 юли срещу нарастващата несигурност, твърдейки, че до 100 души биват убивани ежедневно в З.. В щата К., на 9 юли сухопътните и военновъздушните сили отблъснали мащабна атака на въоръжена групировка (оценена на 400 мъже) в [населено място] в района на Д.-У.. Междувременно в щата С., на 2 юли въоръжена групировка нападнала [населено място] в района на Т., убивайки 15 души; полицията и някои жители обвинили за нападението въоръжената екстремистка групировка Л..

В щата К., военни на 16, 19 и 23 август започнали въздушни удари и наземни операции срещу престъпни групировки, спасявайки близо 200 отвлечени. В щата Н., военни на 26-27 август убили най-малко 50 членове на въоръжена групировка в района на М.. Кланетата и отвличанията обаче продължили. В К., престъпни групировки на 18-19 август убили 50 души в района на М.. В щата С., бойци, лоялни на известния лидер на въоръжена групировка Б. Т., на 14-16 август убили десетки и отвлякли най-малко 44 души в района на С. Б., въпреки преговорите за примирие с правителството на щата през юли. В щата З., въоръжени мъже, вероятно разселени от военни операции в съседния С. на 1-4 август, отвлякли над 120 души в районите Б., К. Н. и З..

Властите засилили операциите срещу джихадистки групировки, което довело до арести на известни личности. На 13 август представители на щата Н. обявили ареста на А. А., лидер на клона на Б. Х., групировката М., и на 16 август съветникът по националната сигурност обявил ареста на двама висши лидери на джихадистка групировка, известна като А.. На 5 август военните съобщили за убийството на 17 бунтовници от Б. Х. и Ислямска държава в З. А. (I.) в щатите Б. и А. (Североизточна Англия); на 23 август били убити най-малко 35 въоръжени лица при въздушни удари близо до границата с К.. На фона на затишието в големите атаки срещу военни цели, спорадично джихадистко насилие убило цивилни в Б., включително три деца на 7 август в [населено място] и осем фермери на 30 август в районите на Г. и А./У..

Атаки срещу земеделски села доведовели до смъртта на десетки хора в Северно-централната зона. В щата Б. въоръжени нападатели от 1 до 20 август убили най- малко 19 души в села в районите на А. и Гума. Жителите обвинили за повечето нападения въоръжени скотовъдци фулани или милиции, а на 11 август блокирали магистрала, свързваща столицата на щата Б., М., с федералната столица А., в знак на протест. В щата Плато въоръжени мъже на 8 и 18 август убили най- малко 18 души в села в районите на Б. и М., оставяйки без домове над 3000 души.

Атака на Б. Х. убила над 60 души в щата Б., потвърждавайки възраждането на групировката в Североизточната част на страната, а финландски съд осъдил самопровъзгласил се сепаратистки лидер в Б. по обвинения, свързани с тероризъм.

Дръзки атаки потвърдили възраждането на джихадистката дейност в щата Б.. На 5 септември Б. Х. убила над 60 души в [населено място], район Б., след като прогонили войските от близката военна база. На 18 септември бойци щурмували [населено място] в същия район, за кратко превзели военна база и принудили много жители да избягат в съседен К.; броят на жертвите бил неизвестен.

Местни инициативи сигнализирали за подкопаване на доверието в способността на правителството да покори въоръжените групировки в С. Англия. Местните власти и общности в районите Ф., С. и Д. на 14-20 септември и в района Д.-Ма на 28 септември се присъединили към шест други щатски съвета на К., подписвайки мирни споразумения с предимно въоръжени групировки от племето фулани, известни на местно ниво като бандити, които били обявени за „терористи“ от федералното-правителство през 2022 г. Междувременно насилието продължило и в други щати в С. жители на районите Ш. и Т. на 4 септември нападнали въоръжена група в гората, убивайки най-малко 15 членове в 3. въоръжени групировки на-13 септември убили петима войници в района Г., а на 26 септември убили петима души и отвлякли,около 60 други в района Ц..

В Северноцентралната зона продължавала ширещата се несигурност. Ситуацията със сигурността продължила да се влошава в щата К., По-специално, въоръжени групировки на 4-7 септември убили петима души и отвлякли десет в районите Е., И. и П., а на 26 септември убили най-малко 12 горски пазачи в [населено място]-Оде, район И.. В отговор, военновъздушните сили заявили, че въздушни удари на 29 септември са убили десетки въоръжени мъже в горите К.. В щата Б., въоръжени групировки на 19 септември са убили най-малко 11 полицаи в района на К.-Ала, а на 20 септември са убили най-малко шест души в две села близо до столицата на щата М..

Сепаратистите в Б. претърпяли правни неуспехи. Съд във Ф. на 1 септември осъдил самопровъзгласилия се премиер на така наречените Съединени щати на Б., С. Е., на шест години затвор по обвинения, свързани с тероризъм и други; нигерийското правителство и много хора в проблемния Югоизточен регион приветствали решението. В. съд на А. на 26 септември разпоредил лидерът на коренното население на Б. Н. К. да бъде съден по обвинения в тероризъм и държавна измяна.

Н. президент Б. Т. обявил на 24 октомври 2025 г., че е сменил трима високопоставени служители по сигурността като част от реструктуриране на военното ръководство на страната, насочено към укрепване на националната сигурност. Според съобщения в медиите, реструктурирането се е състояло само дни след като правителството отрекло слуховете за предполагаем опит за преврат. Около 20 военни, за които се твърдяло, че са планирали опит за преврат, са били арестувани за „дисциплинарни мерки“ в началото на октомври 2025 г. Съобщава се, че реструктурирането е станало, докато нигерийската

полиция в столицата А. е използвала сълзотворен газ, за да арестува десетки хора през седмицата на 20 октомври 2025 г., които са демонстрирали за освобождаването на Н. К., лидер, на Коренното население на Б. (I.), група, която се застъпвала за отделянето на югоизточна Н.. Н. К. бил в затвора от лятото на 2021 г.

Президентът Т. обявил извънредно положение в националната сигурност на фона на нарастване на масовите отвличания и други форми на насилие в много щати, тъй като САЩ заплашили с военни действия заради предполагаеми масови убийства на християни в Н..

„Извънредно положение в сигурността“ било обявено на фона на влошаващо се насилие от страна на въоръжени групировки и заплахи за военни действия от страна на САЩ. На 26 ноември Т. обявил „извънредно положение в националната сигурност“, като наредил набирането на персонал от службите за сигурност, включително 20 000 допълнителни полицейски служители, също така одобрил разполагането на новоназначени горски пазачи за прогонване на въоръжени групировки, криещи се в горите, и призовал парламента да преразгледа законите, за да позволи на щатите да създават полицейски сили. Мярката дошла на фона на нарастване на масовите отвличания и нарастващия натиск от страна на САЩ, тъй като на 31 октомври В. определили Н. като „страна, предизвикваща особена загриженост“ заради предполагаеми нарушения на религиозната свобода, а на 1 ноември президентът Т. наредил на Министерството на отбраната на САЩ да се „подготви за евентуални действия“ в Н., ако Т. не успее да спре това, което той определил като „масово клане“ на християни от ислямистки - групировки. Т. отхвърлил обвиненията, но засили ангажираността си. На 20 ноември съветникът по националната сигурност Н. Р. се срещнал с военния министър на САЩ П. Х. във В., окръг К., за да подпише нови двустранни споразумения за сигурност.

Масовите отвличания се увеличили главно в северозападните и северноцентралните зони. Въоръжени групи през ноември отвляколи над 500 души в няколко щата, включително 303 ученици и 12 учители, а на 21 ноември отвлякли католическо училище в района на А., щат Н. (по-късно около 50 ученици избягали). При други забележителни инциденти, въоръжени групи на 15 ноември отвлякли най-малко 64 души, предимно жени и деца, в района на Ц., щат З., на 17 ноември отвлякли 24 ученички в района на Д. У., щат К.; на 18 ноември-отвлякли: 38 богомолци от църква в [населено място], щат К. и на 26-ноември отвлякли най-малко 20 фермери в района на Щ.; щат Н.. Някои отвлечени по-късно бяха освободени.

Армейски генерал бил убит на фона на възраждането на джихадисткото насилие в Североизточна Н.. На 14 ноември Ислямска държава в З. А. (I.) нападнала от засада командира на 25-та бригада от оперативна група, бригаден генерал М. У., по оста Д.-Б., щат, Б., по-късно групировката поела отговорност за залавянето и убийството на У.. На фона на дългогодишното съперничество за териториален контрол и идеологически разриви, боевете между I. и Б. Х. на 9 ноември отнели около 200 живота, предимно членове на I., в [населено място] на езерото Ч..

От щат Н. били Освободени са 100 отвлечени деца На 9 декември 2025 г. военни освободили около 100 от приблизително 300-те ученици, отвлечени на 21 ноември 2025 г. от католическото училище „Света М.“ в [населено място] в щата Н.. Не е известно дали е платен откуп за освобождаването им. Нито пък е известно дали освобождаването е резултат от военна сила или преговори. Според съобщения в медиите около 150 ученици и 12 възрастни все още били държани в плен от неизвестни въоръжени мъже. Твърди се,

че около 50 ученици са избягали в часовете след отвличането. Плащането на откуп било забранено в Н., за да се пресекат източниците на финансиране за въоръжените групировки, но е широко разпространено мнението, че в много случаи все още се плащал откуп за освобождаването на жертвите. В щат А. имало жени, убити по време на протести срещу военните Най-малко десет жени били убити на 8 декември 2025 г. при сблъсъци с нигерийските сили за сигурност, докато протестирали срещу продължаващите общностни конфликти в местния административен район Л. (L.) в щата А.. Според съобщения в медиите, те демонстрирали по-специално срещу забавеното пристигане на военни, които е трябвало да овладеят насилствените конфликти между двете общности Б. и Ч. в региона. Твърди се, че жените са попречили на силите за сигурност да преследват избягали въоръжени лица, обвинени в насилствени нападения, чрез протестните си действия. Най-малко десет жени демонстрантки също били ранени при инцидента. Според съобщенията, правителството на щата А. наложило 24-часов полицейски час в местния административен район Л.. Според нигерийската армия тя не била отговорна за смъртта на жените. На 9 и 10 декември няколко жени протестирали срещу нигерийските военни в местния административен район Н. в щата А. и в столицата А., за да поискат справедливост за убитите жени.

Ниво на сигурност в страната.

Н. продължавала да се сблъсква с редица едновременни предизвикателства пред сигурността, всяко от които е многостранно и представлявали сериозна заплаха за стабилността на страната. Тези предизвикателства държат страната в състояние на криза на сигурността през последните две десетилетия. С. Н. остава засегната от продължаващото десетилетие и половина ислямистко въстание. Докато подобно въстание, водено от Б. Х. и свързаните с него филиали на Ал К. и Ислямска държава, отдавна се смятали за най-значителната заплаха за стабилността на страната, до началото на 2024 г. Насилието, произтичащо от бандитизъм, станало едновременно по-смъртоносно и широко разпространено. Извършвано от групи, описани като „силно фрагментирани“ и разнообразни по отношение на своите възможности и степен на организация, за бандитизъм се съобщавало в Северозападната и Северноцентралната зона на страната, както и в Л. и други райони на Югозападна Н.. Междувременно напрежението между скотовъдци и фермери относно препитанието оставало проблем в Северноцентралната зона (известна още като Средния пояс) и други части на страната. Някои източници отдавали тези предизвикателства пред сигурността на етно-религиозно напрежение, а понякога и на престъпна дейност. Освен това, през референтния период се наблюдавало продължаване на сепаратистките дейности на Б. в Югоизточната част, престъпност в делтата на Н., дейност на насилствени банди, съсредоточени около югозападната и югозападната част на страната, и насилие, свързано с предизборния период в щата Е.. Тези многобройни проблеми със сигурността претоварили военните и полицейските сили на страната. ООН отбелязало повишаване на несигурността през първата половина на 2024 г. Няколко източника подчертали нестабилността на ситуацията със сигурността в североизточната зона на Н., граничните зони между Н., Н. и Б. и в целия регион на С.. Глобалният индекс на тероризма (G.), обхващащ събитията от 2024 г., класирал Н. на шесто място сред страните, най-засегнати от тероризма (влошаване с две места спрямо 2023 г.), въз основа на претеглен анализ на

терористични инциденти, смъртни случаи, наранявания и вземане на заложници. Според Глобалния индекс на мира за 2025 г. Н. се класирала на 148-мо място от 163 изследвани независими държави и територии (влошаване с три места спрямо предходната година). Индексът на нестабилните държави, обхващащ 2024 г., класирал Н. като 15-та най-нестабилна страна от 179 оценявани държави. Н. е белязана от високи нива на корупция, бедност, безработица и изостаналост. Правителството на Б. Т., избран за президент през февруари 2023 г., се опитало да намали корупцията както в публичните, така и в частните институции, но проблемът останал широко разпространен, особено в петролния сектор и сектора на сигурността.

Икономическите политики, въведени от правителството от 2023 г. насам, включително премахването на субсидията за бензин, намаляването на субсидиите за цените на електроенергията и обезценяването на валутата, довели до високи нива на инфлация. Политическата опозиция в страната била отслабена от преминаването към управляващия Всепрогресивни конгрес (А.). През юли 2025 г. обаче лидерите на двете основни опозиционни партии обединили сили, за да се противопоставят на Т. и А. на следващите избори.

Положение на християните (католици) в страната.

Около 43,4% от населението на Н. се идентифицирало като християни (докато 56,1% са мюсюлмани). Като цяло християните били концентрирани предимно в южните райони на страната, докато мюсюлманите живеят предимно в северните райони.

Докладът-на У. за международната религиозна свобода (I.), обхващащ 2023 г., показва, че християнството е доминиращо в югозападния, (включително Л.) и югоизточния регион, като католиците, англиканите и методистите съставляват мнозинството. Същият източник посочва, че евангелските християни нарастват бързо в северния централен, югоизточния, югоюжния и югозападния регион: Християните са малцинство в северната част на Н., където ислямът е преобладаващ и се прилага шериатът: Щ., където шериатът е приет както гражданско така и като наказателно право, са Б., Б., Г., Д., К., К., К., К., Н., С., Й. и З.. Докладът На У. I. посочва, че въпреки че ислямът е доминиращата религия в Северозападния и Североизточния регион, „значително християнско население също живее там“ и че християните и мюсюлманите „живеят приблизително в равен брой в Северния централен регион“.

Без да предоставят допълнителни подробности, някои източници посочват, че в северните щати, където действа шериатското право, християните са дискриминирани и се отнасят към тях като към „граждани от втора класа“. В Североизточната част на страната, където действа предимно Б. Х., немюсюлманите, включително християните, са били подложени на изключително насилие от страна на групировката.

Насилието срещу християни включвало принудително разселване, безразборни убийства и разрушаване на домове, църкви и поминък. Християни, особено мъже, биват убивани при нападения, а жени често са отвлечани и обект на сексуално насилие. Според доклад от 2024 г. на Обсерваторията за религиозна свобода в А. (О.) относно религиозното преследване в Н., християнските пленници е по-вероятно да бъдат екзекутирани от своите похитители, отколкото мюсюлманските. Докато последните биват освобождавани,

ако не могат да си позволят откуп, християнските пленници биват убивани дори след като откупът е платен.

Въпреки че християните са по-уязвими в северните щати насилието срещу тях се разпространявало в Средния пояс и по-на юг. Християните са се сблъскали с нападения в контекста на междуобщностно насилие между предимно мюсюлманските пастири и предимно християнските земеделски общности, докато конфликтът между земеделци и пастири се възобновявал през първата половина на 2025 г., имало разногласия между източниците относно естеството и категоризацията на това сложно и недостатъчно изследвано явление. Докато някои източници приписват причините за този конфликт, на религиозни различия между предимно мюсюлманските пастири, и предимно християнските земеделски общности, както и на спорове между пастири и земеделци относно земеползването, други наблюдатели свързвали сблъсъците с натиск върху пастирите, предизвикан от изменението на климата и конкуренцията за все по-намаляващи ресурси, докато трети определят насилието като проява на организирана престъпност, водена от въоръжени групировки.

Основните извършители на насилие срещу християни били джихадистки въоръжени групировки, включително въоръжени групировки Ф. (джихадистки), които някои източници посочват като основна заплаха за християните в Н.. По подобен начин О. посочва, че основните действащи лица, отговорни за убийствата на християни, са въоръжените фулански пастири, които са част от етническата милиция на- фуланите (F.). Други терористични групи“, действащо лице, което източникът нарича също „фулански бандити“ (и за което се твърди, че е свързано с F.); както и Б. X., включително нейната отцепническа фракция I..

Н. правителство отрича твърденията, че християните са умишлено нападени в Н. и определи подобни твърдения като „подвеждащи“. Според Министерството на външните работи „Н. се бори с множество заплахи - бандитизъм, тероризъм и организирана престъпност - които пресичат религиозните и етническите граници и то категорично отхвърля представянето на ситуацията като ислямистко унищожение на християни.“

Въз основа на своя мониторинг О. посочи, че между октомври 2019 г. и септември 2024 г. в страната са убити 2,4 християни на всеки мюсюлманин, а в щати, където са извършени нападения срещу християни, процентът се увеличава до 5,2. Според нигерийската неправителствена организация за правата на човека I., най-малко 7087 християни са били убити в Н. и 7800 са били отвлечени между 1 януари и 10 август 2025 г. Северно-централният щат Б. е определен като най-засегнатия район (с най-малко 1100 смъртни случая), следван от Северно-централния плато щат (806 смъртни случая) и щатът К. в Северозападния регион (620 смъртни случая). Тези данни не можело да бъдат потвърдени от други източници. За по-подробна информация относно инциденти със сигурността на национално и щатско ниво (включително тези, които засягали конфликтите между фермери и скотовъдци и насилието, свързано с бандитизъм.).

Някои източници посочвали, че насилието срещу християни, особено от страна на въоръжени групировки фулани, продължавало безнаказано, като се съобщава, че правителството не успявало ефективно да защити християнските общности и да накаже извършителите. Според I. C. C. (ICC), християнска организация, базирана в САЩ, която предоставя застъпничество и помощ на преследвани християни по целия свят, въпреки че християнските лидери „многократно“ са призовавали правителството да осигури по-голяма защита и да разследва нападения, лошите пътни условия, трудността на терена

и „липсата на механизми за бързо реагиране възпрепятствали способността на службите за сигурност да предотвратяват или овладяват насилието срещу християни“.

Условията за религиозна свобода в Н. останали на ниско ниво. Федералните и щатските правителства продължили да толерират атаки или да не реагират на насилствени действия от недържавни субекти, които оправдавали насилието си с религиозни причини. Тези субекти включват Д. А. С. Л. вал-Д. (J., известна още като Б. X.) и Ислямска държава З. А. (I.). Бандитски групи също участвали в нападения срещу религиозни общности. Насилствени ислямистки групировки и някои бойци от племето Ф. се стремяли да наложат едно единствено тълкуване на исляма на отделни лица и общности в зоните си на действие, независимо от собствената религия или убеждения на тези лица или общности. Силите за сигурност понякога реагирали бавно на насилието от страна на тези групи, което довело до наранявания или смърт на членове на целеви религиозни малцинствени общности. През януари заподозрени бунтовници от J. убиха 14 души в щата Й., включително местния пастор на Църквата на X. в Н.. През май свързани с Ал К. въоръжени мъже от А. са отвлекли 160 предимно християнски деца и са убили осем души в щата Н., но по-късно са освободили отвлечените деца. Съобщава се също, че нападателите от I. са екзекутирали трима християни и са споделили снимки от екзекуциите в социалните медии. През ноември нападатели от групата L. - опитвайки се да наложат своето тълкуване на шариата - са убили 15 души в щата К.. През май бандити убили най-малко 49 души в щата З., включително мюсюлмански имам. В щата Н. заподозрени бандити убиха 10 фермери, включително християни, а през август бандити убиха 70 християни и отвлякоха 20 студенти при отделни нападения в щата Б..

Ф. правителство на Н. също продължило да прилага законите за богохулството, които включват наказание до две години лишаване от свобода за действия, „които лицата считат за публична обида на своята религия“. Няколко щатски правителства също така приложили свои собствени по-строги закони за богохулството, за да преследват и лишават от свобода лица, за които се смята, че са обидили религията, включително християни, мюсюлмани и хуманисти. В края на годината най-малко петима затворници останали в държавния арест по обвинения в богохулство, включително М. Бала, Я. Ш.-А., И. С. И., шейх А. Н. К. и А. И.. През 2021 г. властите обвинили Бала, хуманист, в „обида на пророка М.“ и го осъдили на 24 години затвор през 2022 г. През май обаче съдебните власти намалили присъдата на пет години. През 2020 г. съд осъдил Ш.-А., суфийски мюсюлманин, за „обида на религиозното вероизповедание“ и го осъди на смърт, но върховният съд разпоредил повторно разглеждане на делото през 2021 г. и той останал в затвора след подаване на жалба. К. и И. остават затворени със смъртни присъди, наложени от съдилищата съответно през 2022 г. и 2016 г.

Местните религиозни общности на Н. - както в районите с мюсюлманско, така и в районите с християнско мнозинство - били подложени на засилен тормоз от страна на щатските правителства, които се стремяли да ограничат публичното излагане на местни практики и ритуали. През юли правителството на щата А. разрушило местно светилище, след като губернаторът и католическите епископи призовали щата „да елиминира и прогони неоезичеството и делата на мрака и злото“. По подобен начин К. на събранието в щата Е. забранила определени поведения, като например духовно прочистване, от страна на местните свещеници в общността И.. Избраните представители и в двата района се опасявали от насилие, ако такива местни свещеници извършват религиозни церемонии.

Терористична групи: Б. Х.; Ислямска държава И. и аш-Ш. - З. А. (И.); J'atu A. M. Fi B.-C. (А.).

Въоръжени мъже отвлякли най-малко 13 души от църква в централния щат Коги в Н. - второто подобно нападение за само няколко седмици.

Нападателите нахлули в евангелската църква „У. Ол“ в предимно селския земеделски район А.-К. по време на неделната сутрешна служба, откриха огън и след това отвлякли някои от прихожаните.

Петима от въоръжените мъже били убити, според комисаря по информацията на щата Коги, К. Ф., но той казал, че други са успели да избягат, въпреки че са ранени.

Длъжностни лица описват нападателите като „бандити“ - термин, използван на местно ниво за престъпни банди, които обикновено отвличат хора за откуп.

Само преди две седмици въоръжени мъже нахлули в църква в близкия [населено място], отвличайки пастор, съпругата му и няколко членове на църквата. Те все още са задържани, въпреки усилията на службите за сигурност да осигурят освобождаването им, казват местните жители.

„Нападението на службите за сигурност в съседните щати Н. и К. тласка бандитите все повече към щата Коги“, каза Ф. пред Би Би Си.

Тези последни инциденти подчертавали продължаващата несигурност в Н., особено в части от северозападните и централните региони, където въоръжени престъпни банди извършили вълна от масови отвличания, нападения срещу села и посегателства срещу места за поклонение през последните седмици.

Най-големият от тях бил отвличането на над 250 деца и 12 служители от католическото училище „Света М.“ в П., щат Н., в края на ноември.

Н. правителство твърдяло, че джихадистките групировки „Б. Х.“ и „Ислямска държава в З. А.“ (И.) били виновни в повечето случаи, но това бло оспорено от анализатори, които казват пред Би Би Си, че са извършени от престъпни банди.

През последните седмици президентът Б. Т. наредил на началниците на службите за сигурност да засилят разузнавателните операции за ограничаване на отвличанията и одобрил разполагането на допълнителни войски и полиция в известни горещи точки.

Властите също така твърдят, че съвместните военни и полицейски оперативни групи са отбелязали успехи в разбиването на някои въоръжени групировки. И все пак атаките продължават до голяма степен с неотслабваща сила, особено в селските общности, където присъствието на силите за сигурност е слабо, а реакцията е бавна.

Обстоятелствата, описани в справката, не водят до друг извод, различен от този на решаващия орган, постановил оспореното в настоящото производство решение.

Съдът, предвид изложеното, тъй като няма основания да се предполага, че ще бъде преследван на основанията по чл. 8 от ЗУБ, в това число и изтъкнатите подробно в жалбата по чл. 8, ал. 5 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец, нито са налице основания по чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут, то оспореното решение е правилно като краен резултат и при изменената обстановка в С.. Същото е законосъобразно на всички основания по чл. 146 от АПК - като издадено от компетентен орган - председателят на ДАБ като орган, който единствен според законодателството на Република България, конкретно ЗУБ има правомощия да предоставя, да отказва и да отнема международна закрила - статут на бежанец и хуманитарен статут на основанията по чл. 8 и чл.9 от ЗУБ. Издадено е след проведена процедура по молбата за закрила при спазване на всички изисквания - регистрация на молителя, запознаването му с правата и

задълженията му чрез връчване на указания на разбираем за него език и провеждане на лично интервю с участието на преводач. В рамките на производството молителят е имал възможност и се е възползвал да представи документи в подкрепа на твърденията си. Интервюто е проведено по начин, който е позволил да даде точни данни и да отстрани всяко съмнение за неточности или противоречия в изявленията си, предвид зададените въпроси. В рамките на производството органът е изискал и обсъдил в решението си подробно относимата информация за страната на произход на молителя, която действително е била актуална към датата на решението. Неотносими са в тази връзка данни за спорадични актове на насилие, доколкото такива има почти навсякъде по света и никое правителство не може да гарантира абсолютна сигурност и спокойствие на което и да е лице. Такива актове на насилие не обосновават различна квалификация на общата обстановка в С. във връзка с приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ и предоставяне на хуманитарен статут. Доводите в жалбата за допуснати нарушения на процесуалните правила са изцяло неоснователни. Изводите по този въпрос в решението са правилни, те са валидни и към датата на постановяване на съдебното решение.

В заключение, доводите на жалбоподателят, че ситуацията в държавата по произход е крайно не сигурна, съдът намира за необосновани. От изложената от чужденеца бежанската история се установява, че няма конкретни действия на преследване срещу него, не е имал проблем с официалните сирийски власти, няма реална опасност от тежки посегателства, не е бил принуден да напусне страната си на произход, поради опасност от налагане на наказание – екзекуция, изтезания или нечовешко и унижително отношение. От обсъдените данни за ситуацията в С. може да се направи извод за значително подобрение на общественно-политическата обстановка. Това се потвърждава и от актуалната справка № МД-02-663/22.12.25 г.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора и липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от чл. 81 ГПК, този въпрос съдът не обсъжда.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 54 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. К. А., [дата на раждане] в Н., ЛНЧ [ЕГН]- търсец закрила, чрез Адвокат Т. Л. - Софийска адвокатско колегия, с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица]. ет. 1, против Решение № 5450/20.11.2025г. на Председателя на ДАБ при МС на РБ, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т.4, във връзка с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния Административен Съд на Република България.